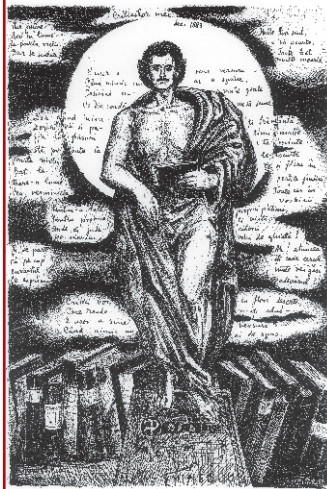

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucía și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul IV, Nr. 28, Ianuarie 2024

Ziua Culturii Naționale SUB SEMNUL LUI EMINESCU

Expoziție de grafică. Ilustrație la opera eminesciană

Autor: Spiru Vergulescu
Curator: Valeru Ciurea

Mihai Eminescu

15 Ianuarie 2024
Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio /28, El Ejido, Almería

MATERIALIZAREA PRIMULUI PUNCT DIN PROGRAMUL "PARTIDEI NAȚIONALE" – UNIREA PRINCIPATELOR EXTRACARPATICE SUB NUMELE DE ROMÂNIA

24 ianuarie 1859 nu a fost ziua Unirii ci ziua care a deschis ușa sau calea spre Unire. Ziua când, găsind o portiță în decizia luată de către Marile Puteri la Conferința de la Paris, "Partida Națională" a

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru, pag. 14

Noutăți în biografia eminesciană Descoperirea la Viena a mormântului unui nepot al Poetului

Dan Toma Dulciu, pag. 7

Convins de câțiva timp că încă mai există detalii biografice nu îndeajuns cercetate, că încă mai sunt capitole necunoscute din viața și activitatea Poetului din perioada studiilor de la Viena, am continuat truda de cercetare a unor izvoare documentare pe care să le utilizez cu șanse de reușită. Astfel, o vastă

IUBESC ROMÂNII

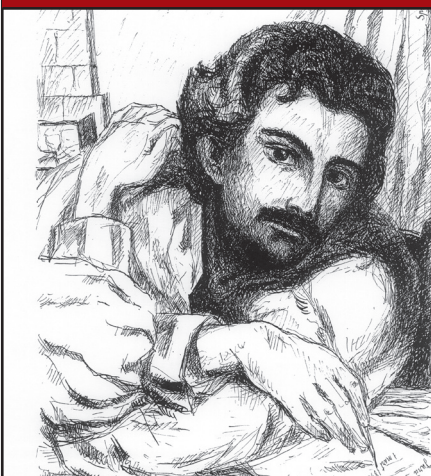

Adrian SUCIU, pag. 6

Au venit toți să ne fure limba română din cântări, animalele din grajd, femeile din bățatură, mierea din stupi, aurul din munți, lemnul din păduri. "Cum veniră, se făcură toți o apă și-un pământ". Neamul de oieri s-a făcut neam de crescători de porci pentru că turcii nu ne luau porcii. Un neam de gospodari

Mihai EMINESCU

pag. 2

Ceea ce are să se'ntâmples se va'ntâmpla

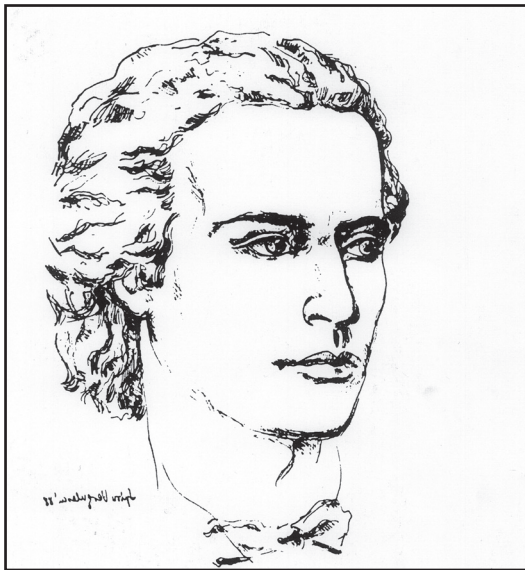
Oricât de mici am fi pe acest glob, atât de neînsemnat în univers, a cărui an întreg de câteva sute de zile nu e măcar un ceas pentru anul lui Neptun de șasezeci de mii de zile, totuși ce multe și mari mizerii se petrec în atât de scurt timp, cât de multe mijloace nu inventează oamenii spre a-și face viața grea și dureroasă! S'ar crede că, cu cât cunoștințele înaintază, cu cât omul câștigă convingerea despre nimicnicia lui și despre mărimea lui Dumnezeu, ar scădea deșertăciunea care este isvorul urei și al desbinărilor; că încredințându-se că nu numai nimic este, ci chiar mai puțin decât nimic, de vreme ce viața omenirii întregi este ceva accidental și trecător pe coaja pământului, mintea lui va fi isbită cu atâta adâncime de acest mare problem, încât să poată uita patimele mici cari-i mișcă, mai puțin înșenătoare decât o picătură în ocean, decât o clipă în eternitate.

Dar nu este astfel. Se vede că aceeași necesitate absolută, care dictează în mecanismul orb al gravitațiunii cerești, domnește și în inima omului; că ceea ce acolo ni se prezintă ca mișcare,

editorial

La un An Nou:

Ceea ce are să se'ntâmples se va'ntâmpla

Dacă privim regularitatea fenomenelor lumii sidérale și o comparăm cu nestatornicia sortii omenesti, am putea crede că altceva se petrece în ceruri, altceva pe pământ. Cu toate acestea, precum o lege eternă mișcă universul deasupra capetelor noastre, precum puterea gravitațiunii le face pe toate a pluti cu repejune în chaos, tot astfel, alte legi, mai greu de cunoscut, dar supuse aceleiași necesități, de la care nu este nici abatere, nici excepție, guvernează oamenii și societățile.

Oricât de mici am fi pe acest glob, atât de neînsemnat în univers, a cărui an întreg de câteva sute de zile nu e măcar un ceas pentru anul lui Neptun de șasezeci de mii de zile, totuși ce multe și mari mizerii se petrec în atât de scurt timp, cât de multe mijloace nu inventează oamenii spre a-și face viața grea și dureroasă! S'ar crede că, cu cât cunoștințele înaintează, cu cât omul câștigă convingerea despre nimicnicia lui și despre mărimea lui Dumnezeu, ar scădea deșertăciunea care este isvorul urei și al desbinărilor; că încredințându-se că nu numai nimic este, ci chiar mai puțin decât nimic, de vreme ce viața omenirii întregi este ceva accidental și trecător pe coaja pământului, mintea lui va fi isbită cu atâta adâncime de acest mare problem, încât să poată uita patimele mici cari-i mișcă, mai puțin înseninătoare decât o picătură în ocean, decât o clipă în eternitate.

Dar nu este astfel. Se vede că aceeași necesitate absolută, care dictează în mecanismul orb al gravitațiunii cerești, domnește și în inima omului; că ceea ce acolo

ni se prezintă ca mișcare, e dincoace voință și acțiune și că ordinul moral de lucruri e tot atât de fatal ca și acel al lumii mecanice.

De aceea vedem că marile evenimente istorice, răboaie cari s'gudue omenirea, deși par a atârna de decretul unui individ, sunt cu toate acestea tot atât de inevitabile ca și un eveniment în constelațiunea cerească. E drept că cei vechi n'aveau cuvânt de-a pune oroscopul și de-a judeca după situațiunea aparentă a luminilor ceea ce se va petrece odinioară pe pământ, dar cu toate acestea, în naivul lor chip de-a vedea, se ascundea un adevăr, acela că, precum o constelațiune e dată cu necesitate, tot astfel evenimentele de pe pământ se'ntâmplă într'un șir, pare că de mai înainte determinat.

Dacă, după constelațiunea împrejurărilor celor din urmă, am pune oroscopul anului ce vine, nu multă speranță ne-ar inspira, nu multă bucurie ne-ar face. Din nou chestiunea Orientului, sau mai bine a împărțirii împărăției otomane, e obiectul ce preocupă lumea politică și se poate ca evenimentele din Egipt să fi fost cel de dintâiu stadiu al desfășurării chestiunii. În adevăr, după înfrângerea insurecțiunii, a început a se desemna cu claritate alianța austro-germană și a se da pe față înarmările Rusiei. Franța, gata a fi privitoare interesată la uriașa ciocnire dintre lumea slavă și cea germană, gata chiar a participa, a pierdut însă tocmai în preziua anului nou pe bărbatul care reprezenta politica ei de acțiune.

Cu toate acestea, nu credem că moartea unui om, oricâtă însemnătate suspensivă ar avea pentru evenimente, să le poată înlătura cu totul. În acest conflict, pe care viitorul îl indică cu claritate, ce se va alege de cei mici? Poporul nostru mic este pus tocmai ca o muche de despărțire între furtuna ce vine din apus, pentru a întâmpina pe cea din răsărit. Oricare ar fi soarta armelor, oricare norocul războiului, oricât de înțeleaptă va fi politica micului popor, rezultatul evenimentelor va fi totuși stabilirea unei preponderanțe politice, pururea fatală nouă, chiar dacă nu ne-ar amenința cu nimicirea totală.

Oare în preziua unor evenimente, determinante pentru soarta noastră, fac bine oamenii ce ne guvernă de-a pune chestiunea revizuirii Constituției? Fac bine a propune excluderea din viața publică a elementelor celor mai luminate ale poporului, cari s'au dovedit în toți timpii a fi și cele mai patriotice, prin suprimarea colegiului I?

Nu numai că nu fac bine, dar chiar șeful acestui guvern a recunoscut aceasta, căci însuși tindea la amânare reformelor, întemeindu-se pe probabilitatea evenimentelor, ce bat la poarta cetății noastre. Cu toate acestea, curentul fatal de înnoiri, care e caracteristic pentru epoca de spoială în care trăim, împinge pe majoritate la punerea unor chestiuni ce nu pot decât să turbure țara și să accentueze deosebiriile de interes și de partid între oameni.

Cu părere de rău câtă să constatăm că, cu toată bătrânețea prematură a năravurilor, inteligența politică a acestei țări arată uneori semne de copilărie. Ca un sfinx, mut încă și cu ochii închiși, stă anul viitor înaintea noastră, dar știm bine că multe are de zis, că cumplite sunt enigmele ce le va rosti, că în prăpastie va cădea cel ce nu va fi în stare să le deslege. Iar Edipul destinelor noastre se uită în fața acestui sfinx, și în loc de a fi pătruns de seriozitatea adâncă, tragică poate, a fizionomiei lui, el s'apropie de monstru pentru a-i răspunde cu... jucăriile noastre constituționale... Fără îndoială, ceea ce are să se'ntâmples se va'ntâmpla, dar e păcat și nu e demn ca atunci, când timpurile sunt foarte serioase, un popor să joace mica comedie a luptelor sale dinlăuntru.

Articol publicat în TIMPUL la 1 ianuarie 1883

Mihai EMINESCU

Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati
Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio 28, El Ejido, Almeria, 04700, Spania
Email: asociacionromanati@gmail.com
www.romaniinandalucia.com
facebook.com/romaniinandalucia
Tel/WhatsApp: +34 641 847 842

Director: Mircea G. Florescu
Redactor Șef: Cristian Ghica
Redactori: Andra Fornea, Corneliu O. Rodeanu, Titi Sultan, Laura Cătălina Dragomir, Sorin Bălășcău
Colaboratori: Camelia Potârniche, Șerban Cionoff, Ionuț Țene, Valeru Ciurea, Nicolae Coande, Cristian Segărceanu, Andreea Constantinescu, Tanța Tănăsescu, Gelu Sabău
Machetare grafică: Dorina Florescu

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Acest proiect este realizat cu sprijinul
Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România

Despre dreptate și grija de cei nevoiași

În contextul octavei de rugăciune pentru unitatea creștinilor din întreaga lume, desfășurată în perioada 18 – 25 ianuarie, tema dezbătută atinge un subiect sensibil și foarte actual în viața noastră, deseori tratat superficial sau interpretat într-o manieră greșită, devenind pricină de dispute și contradicții, și anume: dreptatea oamenilor și dreptatea lui Dumnezeu raportate la noi înșine și la semenii noștri. În rândurile care urmează vă propun o scurtă meditație asupra înțelegerii în duhul patristic a ceea ce înseamnă pentru un creștin ortodox dreptatea și îngrijirea celor în nevoi.

Întâi de toate trebuie să facem o deosebire semantică a termenului de dreptate în limbajul teologic: scripturistic și patristic. Când folosim termenul dreptate cu referire la propria persoană sau la o altă persoană, ca de exemplu: un om drept, caut să mă îndrept, doresc dreptatea, etc., acesta devine echivalentul termenului mântuire, de înnoire, de izbăvire din starea păcătoasă, iar acest lucru se realizează doar prin Hristos. Hristos este dreptatea noastră, și prin El suntem noi îndreptați, cum ne zice Sf. Ap. Pavel: deci fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos, prin care am avut și apropierea, prin credință, la harul acesta în care stăm și ne lăudăm într-o nădejde slavei lui Dumnezeu (Rom. V, 1-2). Deci dreptatea, sau îndreptarea noastră – referindu-se la mântuirea noastră – este de la, prin și cu Hristos Cel Răstignit și Înviaț; altfel ne găsim în poziția fariseilor care se considerau pe sine drepti pentru împlinirea formală a legii, atitudine condamnată de multe ori de Domnul Hristos în Evanghelie.

Dreptatea lui Dumnezeu, la care suntem chemați de Domnul, are în conținutul ei virtutea și credințioșia, iubirea de oameni și milostenia lui Dumnezeu. În concepția biblică drept este omul virtuos, neprihănit, sfânt, care păstrează

Până când veți judeca cu nedreptate și la fețele păcătoșilor veți căuta? Faceți judecată orfanului și săracului, îndreptați-l pe smerit și sărman; scoateți-l pe cel lipsit și sărman, din mâna păcătosului izbăviți-l! Ps. 81, 2-4

comuniunea dreaptă cu Dumnezeu și cu semenii, adică omul în care viețuiește Hristos prin Duhul Sfânt (cf. Gal. II, 20).

Când folosim termenul dreptate cu referire la acțiunile sau la consecințele acțiunilor oamenilor sau ale lui Dumnezeu, ca de exemplu: a făcut dreptate cuiva..., acesta devine corelativ termenului judecată, socotință, răsplătire, așa cum vedem și în versetul de mai sus: faceți judecată orfanului, adică faceți dreptate celui orfan, judecați drept celor neajutorați. Despre acest sens vom trata în meditația noastră. Aici vorbim despre dreptatea făcută de oameni și dreptatea făcută de Dumnezeu, fără a exclude, bineînțeles, realitatea că și în acest sens dreptatea se realizează prin Hristos.

De multe ori auzim întrebarea: unde este dreptatea lui Dumnezeu în fața suferinței și a relelor din lume? Este Dumnezeu creatorul suferinței? Răspunsul la aceste întrebări pare destul de simplu, dar cu toate acestea ne crează unele dificultăți. Este clar că Dumnezeu nu este nici creatorul și nici cauzatorul relelor și suferințelor din lume. „Nu socoti, spune Sf. Vasile cel Mare, pe Dumnezeu autor al existenței răului și nici nu-ți închipui că răul are o existență proprie. Răul nu este decât lipsa binelui. Ochii au fost creați; orbirea are loc prin pierderea ochilor...” Dumnezeu este Binele Însuși, de aceea nu poate fi creator al răului, iar răul neavând existența de la Dumnezeu nu există de la sine, nu are o realitate proprie. Răul, suferința, boala, necazul, nu sunt altceva decât lipsa facerii binelui, sau a întrebuițării greșite a creației lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte nu Dumnezeu trimite suferința omului, ci omul își crează singur suferință nefăcând voia lui Dumnezeu. Problema în această chestiune este că de multe ori nu înțelegem, sau nu vrem să înțelegem, adevăratul rost al suferinței, punând de multe ori întrebarea: de ce îngăduie Dumnezeu aceasta sau aceea...?

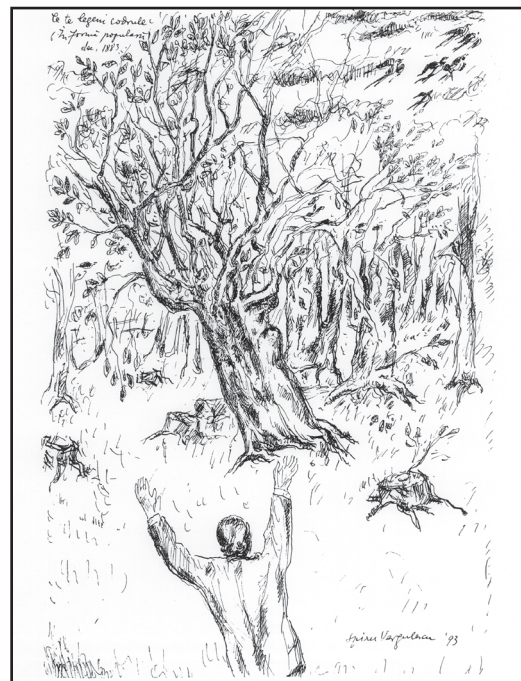
În cugetul lui Dumnezeu, în dreptatea lui Dumnezeu, suferința nu este nici o răsplătire pentru păcate – ca în legea talionului –, nici un izvor de bunuri duhovnicești – ceea ce înseamnă că omul nu trebuie să o caute, ca să se mântuiască –, ci este doar un prilej, o piatră de hotar, o încercare pentru om, pe care trebuie să o treacă, să o biruiască, iar modul în care o face îi aduce omului câștig sau pagubă. „Prin felul în care o îndură, omul hotărăște dacă suferința îi e de vreun folos sau cu totul vătămătoare. Și pentru că omul dă suferinței rost și noimă prin purtarea sa, filosofia abstractă pe tema suferinței e cu totul în van.” Suferința nu poate fi ocolită, ci doar asumată, iar Hristos este cel care ne dă puterea de a o înfrunta duhovnicește. El nu a șters suferința de pe fața lumii pentru a nu încălca libertatea omului, căci dacă suferința vine din lipsa facerii binelui, a voci

lui Dumnezeu, ștergerea ei de pe fața pământului ar presupune o împlinire forțată de către oameni a voii lui Dumnezeu, iar atunci El nu ar mai fi nici iubirea, nici Binele.

Așadar, dreptatea este îndeplinită în măsura în care facem voia lui Dumnezeu. În măsura în care alegem să facem binele, să ne purtăm sarcinile unii altora, să iubim rațiunea lucrurilor făcute de Dumnezeu, să ne asumăm crucea lui Hristos pe calea acestei vieți, vom descoperi taina dreptății în raportul omului cu Dumnezeu, dar și în cel al oamenilor între ei. Calea prin care se realizează dreptatea cea de la Dumnezeu este asumarea vinei chiar și atunci când nu suntem vinovați, sau asumarea vinei semenului meu ca și cum ar fi vina mea. Tot Sf. Vasile cel Mare ne lămurește, zicând: „Deci și tu, de vei vedea cândva vreun sărac nedreptățindu-se, socotește-o a ta nedreptate cea pentru care acela se nedreptățește; stai lângă dânsul – că prin măsura aceasta și tu ești săcar către Dumnezeu – ca să te izbăvească Dumnezeu, către Care, rugându-se preaînțeleapta Iudit, zice: Al smeriților ești Dumnezeu, al celor mai mici ești ajutor, al neputincioșilor și al celor părăsiți, acoperitor, al deznădăjduiților, Mântuitor. O, Dumnezeule al părintelui meu! (Iudit IX, 12-13).”

Prin urmare, făcând binele și căutând dreptatea orfanului și a văduvei, a celor săraci și neputincioși, vom învăța să ne spargem piatra care ne învește inima, vom învăța să renunțăm la egoism și la orgoliu – principalele cauze ale suferinței de pe pământ –, iar după acestea așa zice Domnul: veniți să facem judecată împreună; și chiar dacă păcatele voastre vor fi roșii ca focul, Eu ca zăpada le voi albi, și de veți vrea și-Mi veți da ascultare, bunătățile pământului veți mânca (Isaia I, 17-19).

† Arsenie Ieromonahul

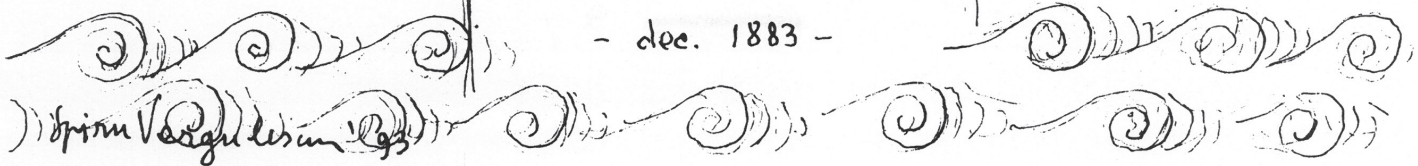
Vreme trece, vreme vine, | Toate-s vechi și nouă toate; | Ce e rău și ce e bine | Tu te întreabă și socote; | Nu spera și nu ai teamă, | Ce e val ca valul trece; | De te-ndeamnă, de te cheamă; | Tu rămâi la toate rece. || MULTE TREC PE DINAINTE, | ÎN AVEZ NE SUNĂ MULTE, | CINE TINE TOATE MINTE | ȘI AR STA SĂ LE ASCULTE?... | Tu așează-te deoparte, | REGĂSINDU-TE PE TINE, | CÂND CU ZGOMOTĂ DESARTE | Vreme trece, vreme vine. || NICI ÎNCLINE A EI LIMBĂ | RECEA CUMPÂN-A GÂNDIRII | ÎN SPRE CLIPA CE SE SCHIMBĂ | PENTRU MASCA FERICIRII, | CE DIN MOARTEA EI SE NASTE | ȘI OCUPĂ TINE POATE; | PENTRU CINE O CUNOAS-TE | Toate-s vechi și nouă toate. || PRIVITOR CA LA TEATRU | Tu în lume să te-nchipui: | JOACE UNUL ȘI PE PATRU | TOTUȘI TU GHICEȘI-VEI CHIPU-I, | ȘI DE PLÂNGE, DE SE ȘI-NTELEGI DIN'A LOR ARTĂ | Ce e rău și ce e bine. || VIITORUL ȘI TRE- CUTUL | SUNT A FILEI DOUĂ FEȘTIE SĂ LE-NUȚE; | TOT CE-A AVEM PE TOATE, | DAR DE-A SOCOTE. || CĂCI ACELORĂȘI MIJ- MII DE ANI ÎNCOACE | LUMEA-I VESE-PIESĂ, | ALTE GURI, ACEEĂȘI DESE | Nu spera și nu VEZI MIȘII | LA ÎZBÂNDĂ TRECE NĂTĂRII, | DE AI TEAMĂ N-AI, CĂTA-SĂ SE PLECE | NU TE Ce e val, ca va-TEC DE SIRENĂ, | JE; | CA SĂ SCHIMBE-MOMEȘTE ÎN VÂRTE-STRECOARĂ, | NU SEAMĂ, | DIN CĂRA-te-ndeamnă, de ATING, SĂ FERİ ÎN TACI DIN GURĂ; | CE SFATURI, | DACĂ ȘTII CĂ TOȚI CE VOR SĂ ZI-CINE-O TRECE | CA MICĂ, | Tu rămâi la

GLOSSĂ

Tu rămâi la toa-
de te-ndeamnă,
ce e val, ca
Nu spera și nu
Te întreabă și
ce e rău și ce
Toate-s vechi și
Vreme trece,

te rece,
de te cheamă;
valul trece,
ai teamă;
socote
e bine;
nouă toate;
vreme vine.

“BOTOSANI” PORTADORES DE GRANDES CREADORES

A. CALDERÓN de JES S: Cr tico y Analista Cultural

Siempre he sabido que situ ndose en los espacios de la Región de Moldavia es como tener el cielo a alcancé de las manos, por aquello de la existencia de tantos Monasterios que da una connotación especial a los ya hermosos paisajes que compone su geografía.

También por otras razones es que nos encontramos en el entorno de grandes pronombres Nacionales que nacieron en esta Provincia, especialmente de la Literatura, la Música y las Artes Plástica. Lo que en esto momentos es pongo aquí es un análisis sobre una de sus provincias y en concreto su capital que es la Ciudad de Botosani.

Esta ciudad, sus orígenes se remontan al siglo XI, según queda constatado en los registros del siglo XV de la época del reinado del príncipe **Esteban el Grande**. Está ubicada en el cruce de varias rutas comerciales; en el siglo XVI ya se la conocía como sede de la feria más importante y antigua de Moldavia, no es de extrañar que en el siglo XVII se asentaran grandes comunidades, como los armenios y los judíos, atraídos por las actividades de su mercado, vigentes en la actualidad. Pasearse por esos espacios donde est n los puestos callejeros llenos de sabores, olores y colores te produce unas sensaciones únicas.

Botosani es también una de esas ciudades donde el visitante procura aprovechar todo el tiempo posible para poder sintonizar con los ambientes sociales y culturales que en ella conviven, siendo muy relajante situarse por los distintos espacios de ocios de esta ciudad, en especial por el Paseo Peatonal, lugar en el cual está situado su Museo de Arte, desembocando al Parque Central, llamado **Mihai Eminescu** y en su entrada se expone un mural de un valor artístico e histórico impresionante, pues en su interior se concentran una amplísima diversidad de flora y fauna, acompañada de una masa arbórea que suele aprovecharse como zona de recreo los habitantes y visitantes en general, pero sobre

todo esa juventud deseosa de disfrutar de todo lo que allí se le ofrece,

La armoniosa construcción tiene un diseño único conjuntado entre las fuentes de aguas y las distintas formaciones ajardinadas, con el agregado espacioso reservado para un pequeño lago que, junto a los elementos de exposición esculturales, evocando permanentemente a sus gentes más ilustres, hacen de todo el parque un verdadero oasis.

Entre las funciones culturales que hacen que a esta Ciudad se la considere importante, están las llevadas a cabo por la Orquesta Rapsozii Botosanilor, centrandose mayormente sus actividades en la promoción de las canciones populares, no en exclusiva de la zona de Moldavia, sino de toda la riqueza folklórica de Rumanía, habiendo participado en este espacio a lo largo de la historia, las grandes figuras de folklore de Moldavia entre los que se encuentra **Laura Lavric, Sofia Vicoveanca y David Condurache**, de los que se sustrae un reconocimiento a sus éxitos a nivel nacional e internacional.

Otros de los soportes culturales que da consistencia a la vida cultural de esta ciudad, está en sus actividades teatrales, pues su teatro convencional lleva continuamente a cabo espectáculos con plena garantía de éxito al contar para ello con unas de las mejores compa as y teatros de la región El Teatro de los Títeres, representa todo un acontecimiento, claro exponente en la escala Nacional e Internacional con gran repercusión en estos ámbitos que ha convertido a esta compa a de teatro todo un símbolo en estos campos operativos a escala mundial.

La representaciones en torno a los Carnavales es un capítulo a parte pues son estas actividades de un reconocimiento no solo Nacional, la m sica sigue siendo unos de los factores influyentes en esta ciudad, para ello cuenta con una Orquesta Sinfónica de las consideradas emblemáticas en Rumania que fue fundada en el 1953 y desde entonces no ha parado de cosechar éxitos tanto a escala nacional como internacional, teniendo tras de sí todo un valioso bagaje, institución a través de la cual se han formado grandes e interesantes solistas e instrumentistas, todos cargados de un gran talento, que hicieron frente a grandes actuaciones en el entorno regional, nacional e internacional, exhibiendo en su abundante repertorio obras de grandes maestros entre los que se encuentra su mayor benefactor, George Enescu, y de igual modo la plantilla de artistas se amplía con grandes m sicos, haciendo posible un trabajo tan excepcional como boyante.

En la provincia de Botosani, como ya he dicho antes nacieron grandes personalidades

relacionadas con el mundo de las artes y la cultura en general, entre otros **Mihai Eminescu**, poeta, escritor y periodista; Nacido en Botosani, pasando su niñez en el Pueblo Ipotesti es allí donde se establece un vinculo entre el poeta y la Naturaleza, sus libros han sido traducidos a más de 50 idiomas y está considerado como el poeta más grande de la historia de este país, asimismo fue el inspirador de la conciencia literaria y del sentimiento puramente rumano; también **George Enescu**, de Dorohoi genio de la m sica clásica rumana cuyos éxitos han sido tantos y de tal calibre que hoy es uno de los m sicos más reconocido mundialmente por obras como Romania Rapsodia, Edipo, Octe y Baladas. **Nicolae Iorga**, escritor, historiador, político y padre de los fundamentos rumanos.

Entre los del gremio del Arte, est n **Demetre Chiparus**, el cual fue el escultor que más aportó al llamado estilo de Arte Decol y dentro de estos, posiblemente el más conocido sea Stefan

Luchian, que junto a otros pintores como **Nicolae Grigorescu e Ion Andreescu**, fueron considerados como los fundadores de la pintura moderna rumana. Él era conocido, entre otras cosas, por pintar naturalezas muertas, sobre

todo las flores, las que realizaba de un modo tan real que parecían llenas de vida, por el apego que tenía a la misma, tras la dura enfermedad que padeció, pero que de ninguna manera le impidió hacer una intensa obra y ser considerado como uno de los genios del arte rumano.

Otro grande fue **Octav Bancila** que, con una pintura basada en el más puro realismo, consiguió que a través de ella, estuviera muy bien considerado, él fue el que pinto la estampa de la revolución campesina 1907, también nació en la ciudad de Botosani, allá por el año 1929, **Constantin Pilueta**, estando considerado como otro de los grandes del arte contemporáneo rumano.

Eligiendo entre otros el Arte, como elemento representativo que le pueda catapultar a esos espacios, para ello cuenta con un grupo de gente dispuesto de hacerlo posible, entre los que se encuentra los artistas, **Victor Hreniuc, Dorina Androni, Marius Petrescu, Corneliu Dumitriu, Aurelian Antal**, estos dos últimos muertos recientemente, siendo una gran pérdida para el Arte de esta Provincia.

En especial en todo lo que está haciendo y consiguiendo para el Arte de esta Ciudad está

sin duda alguna **Liviu Soptelea**, que junto a **Ana Elisabeta Cosereanu**, están haciendo posible que una de las mayores convocatorias artistas, llevado a cabo en estos últimos tiempos no solo en esta Región si no en Rumania, gracias a ellos se ha dispuesto durante un largo periodo de tiempo una exposición donde han tenido cabida grandes y valiosos Artistas de todo el País.

Espero que en próximas convocatorias, cuente con espacios más amplios donde poder llevar a cabo un proyecto más ambicioso, con el que pueda da cabida a Artistas tanto Nacionales como Internacionales, para ello deben contar con todo tipo de colaboración no solo por parte Institucional, si no de carácter Asociativo.

Lo que quiero hacer costa en estos momentos es la importancia que tiene hoy en día Botosani que sigue siendo una Ciudad que está apostando fuertemente, por mantener viva su memoria, tratando de esta presente en todos aquellos eventos que le sitúen cara a un futuro en mejores condiciones dentro y fuera de este País.

IUBESC ROMÂNII

Adrian SUCIU

Cei mai mulți dintre români cred că cei mai mulți dintre români sunt proști. Adevărul, însă, e că singurii români proști sunt cei care cred că românii sunt proști. Poporul ăsta a supraviețuit prin șmecherie, învârteală și rezistență surdă, conform principiului **"pupă-l în bot și papă-i tot"**. Zeci de imperii și-au frânt gâturile în încercarea de a ne supune și a ne rade de pe fața pământului.

Au venit toți să ne fure limba română din cântări, animalele din grajd, femeile din bătătură, mierea din stupi, aurul din munți, lemnul din păduri. **"Cum veniră, se făcură toți o apă și-un pământ"**. Neamul de oieri s-a făcut neam de crescători de porci pentru că turcii nu ne luau porcii. Un neam de gospodari s-a făcut un neam de hoți pentru că de la colectiv nu primeai nimic dacă nu furai tu din propria ta muncă. Ne-am ascuns femeile în peșteri, recoltele în pământ, mănăstirile în munți și-am învățat să socotim, cu neștrămutată înțelepciune, că rostul oricărei stăpâniri e să ne fure și să ne mintă. Românii nu sunt proști, românii sunt supraviețuitori! Toate strategiile de adaptare vitale mai bine de un mileniu au intrat în zestrea noastră genetică și nu le scoate nimeni de-acolo!

Așa că eu iubesc românii! Pe toți! Conservatorii știrbi și progresiștii cu dinți! Cocalarii și pițipoancele! Artiștii și badantele. Curvele și filosofii. Nebunii de toate feluri care au ținut vie forma asta neîmblânzită de viețuire. Bunicii mei și toți bunicii care și-au bătut joc de comunism, străbunicii mei și

toți străbunicii care și-au bătut joc de regi, împărați și sultani! Până și Papa de la Roma când a ajuns la noi a fost silit să mai lase de la el! Oriunde se întâlnesc doi români, există cel puțin trei forme de nebunie frumoasă cu ei la masă. Cum să îmblânzești un popor care-și bate plua de toate organismele mondiale, de Președinte, Guvern, Patriarh și pandemie?

Românii nu sunt proști! Sunt certăreți, cheflii, insurgenți, indisciplinați. Au văzut destui încrăvâțiți cu genți de piele care au venit să-i învețe cum să-și trăiască viețile. **"Cum veniră, se făcură toți o apă și-un pământ."** Îi iubesc pe toți; pe moldoveni, pe mitici, pe ardeleni, pe olteni, toate triburile astea a căror nevastă e mămăliga și nu primesc pizza decât pe post de amantă de ocazie! Băutorii de zaibăr și tulburel, consumatorii de palincă și slană cu ceapă. Au început să mă obosească ăștia pe care-i obolesc românii! Care țin neapărat să-i disciplineze și să-i bage în șabloane. Consumatorii de șampăanii. Frecventatorii de uorçopuri schizoide de personal căucing. Reformatorii de mucava. ăștia care au venit peste noi și se vor face toți o apă și-un pământ.

Singurii români proști sunt cei care-i urăsc pe români! Poporul ăsta e o minune a istoriei! N-are nevoie și nici nu o să i se poată vreodată impune **"reforme"** inventate de birocrați! Nu vor purta botniță decât ca să-i înjure pe stăpâni din dosul ei. Doar de două lucruri are nevoie poporul român ca să renască: de

mai mulți oameni gospodari și de mai puțini tâlhari în funcții înalte! Atât avem de învățat de la alții!

Așa că nu, nu vreau o țară ca afară! Și nu, nu vreau să devenim nemți ori chinezi! Trebuie să fii foarte prost să fii român și să vrei să elimini din ecuație spectacolul fascinant, surprinzător, ultragiant și senzațional care e poporul român! Un popor nebun și nesupus ale cărui brazde sunt înțesate de oasele sfinților neștiuți și ale eroilor necunoscuți! Un popor ușuratic și arțăgos care din supărările lui naște genii și profeți. Un popor a cărui singură ipocrizie e că zice ca tine și face ca el. Și bine face!

NOUTĂȚI ÎN BIOGRAFIA EMINESCIANĂ Descoperirea la Viena a mormântului unui nepot al Poetului

Dan Toma Dulciu, Viena

contemporane vieneze atât despre acești nepoți, cât și documente privindu-l pe Gareis Edle von Döllitzsturm.

În legătură cu biografia lui Ioan Droqli, nepotul Poetului, deși onora li s-ar părea un subiect minor, țin să precizez cel puțin un motiv acceptabil pentru care am abordat acest capitol biografic: în bibliografia dedicată rubedeniilor Poetului nu există nici măcar o succintă biografie a fiului cel mic al Aglaiei Droqli, nepotul lui Mihai Eminescu. Mai mult, până în prezent, nu se știau prea multe detalii din viața acestuia: ce îndeletniciri avea la Viena, când a murit, unde a fost înmormântat? Unii autori afirmau că Ioan Droqli ar fi dispărut pe front, în timpul Primului Război Mondial, în calitate de cadru medical (!!!), date însă total inexacte.

Despre biografia lui George Droqli, celălalt nepot al lui Mihai Eminescu, decedat într-un sanatoriu de boli mintale, la Cernăuți, cercetătorul Vasile Gherasim, un avizat cunoscător, a publicat documente revelatoare privitoare la maladia acestui nepot.

În ceea ce privește viața lui Ioan Droqli, am considerat că este de datoria mea să găsec urmele acestei rubedenii a lui Eminescu, aici la Viena, știind că descendenții Aglaiei Droqli, cei doi fii, inclusiv Friedrich Gareis Edle von Döllitzsturm, soțul de al doilea al surorii lui Mihai Eminescu, au avut o contribuție importantă în păstrarea vie a memoriei „**Lucafărului**”. Aceștia au oferit spre publicare, în ziarele și revistele de început ale secolului XX, documente semnificative, multe de ordin intim, referitoare la biografia lui Mihai Eminescu: scrisori, fotografii, obiecte personale.

În lipsa acestor documente prețioase, momente relevante din viața de student a acestuia (la Viena sau Berlin) ar fi rămas necunoscute posterității, pentru totdeauna.

Prin urmare, primele cercetări au demarat prin consultarea Anuarului Lehmann, carte foarte utilă istoricilor, consemnând adrese ale locuitorilor Vienei, conținând scurte date privind ocupația, afacerile sau statutul social al unor diverse categorii profesionale: profesori, funcționari, medici, militari, diplomați străini etc dar și eventualele afaceri sau întreprinderi comerciale ale acestora.

Spre bucuria mea, am găsit adresele locuințelor, precum și alte detalii relevante privitoare la Johann (Ioan) Droqli, descris cu apelativul „**ofițer în rezervă**”.

Prin urmare, apelând la cartea de adrese a aceluși timp, un fel de „**Pagini Aurii**” avant la lettre, am localizat aceste domiciliile din Viena ale nepotului Poetului, apoi le-am vizitat, le-am fotografiat, făcându-mi o părere cu privire

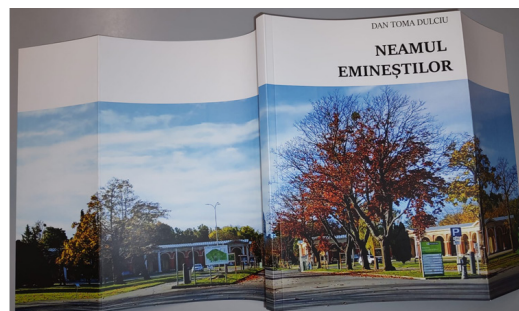
Convins de câțiva timp că încă mai există detalii biografice nu îndeajuns cercetate, că încă mai sunt capitole necunoscute din viața și activitatea Poetului din perioada studiilor de la Viena, am continuat truda de cercetare a unor izvoare documentare pe care să le utilizez cu șanse de reușită. Astfel, o vastă arie de cercetare îmi este oferită de existența unor materiale de arhivă străină, de bogatele colecții de periodice puse în prezent la dispoziție de diverse biblioteci din lumea întreagă, dar mai ales profitând de șansa de a trăi la Viena, am găsit de cuviință să folosesc aceste noi resurse avute la dispoziție, inclusiv pe cele online: acte, documente sau publicații. Ele, oricât de lapidare informații ar conține, mă ajută indirect, sau mai bine zis, îmi sugerează noi subiecte de cercetare.

O astfel de abordare m-a făcut să zăbovesc cu atenție asupra unei aserțiuni conținute în lucrarea intitulată „**Omagiu lui Mihail Eminescu cu prilejul a 20 de ani de la moartea sa**”, tipărită în anul 1909 la Galați, de la care am pornit efortul de cercetare pentru a face lumină asupra rudelor de la Viena ale lui Mihai Eminescu!

În 1909, Matei Eminescu, pe atunci singurul frate în viață al Poetului, evocând persoana surorii sale, Aglaia Droqli, scria în mod fugitiv „... **a avut doi copii, azi ofițeri în armata austriacă. După moartea lui Droqli, Aglaea s-a remăritat cu un ofițer austriac: Gareis Edle von Döllitzsturm, cu care n-a avut copii.**” (op. cit.p. 62).

De aici a început aventura descoperirii urmelor celor doi nepoți ai lui Eminescu, din partea surorii sale, Aglaia Droqli, pe nume George și Ioan sau Johann Droqli.

Desigur, am cercetat și izvoarele documentare anterior publicate (îndeosebi scrierile lui A.Z.N. Pop și Vasile Gherasim), presa vremii dar, mai ales, am căutat în arhive

la statutul social al acestuia: negustor, asociat sau proprietar al unor ateliere sau fabrici de aparatură electrică, inclusiv al unor magazine de desfacere, ce i-au aparținut de asemenea, aflate în zona comercială a centrului capitalei vieneze.

Din păcate, începând cu anul 1912, numele său nu mai apărea în acest anuar, de aici am tras concluzia că acesta ori a abandonat afacerile și a părăsit Viena, ori a decedat.

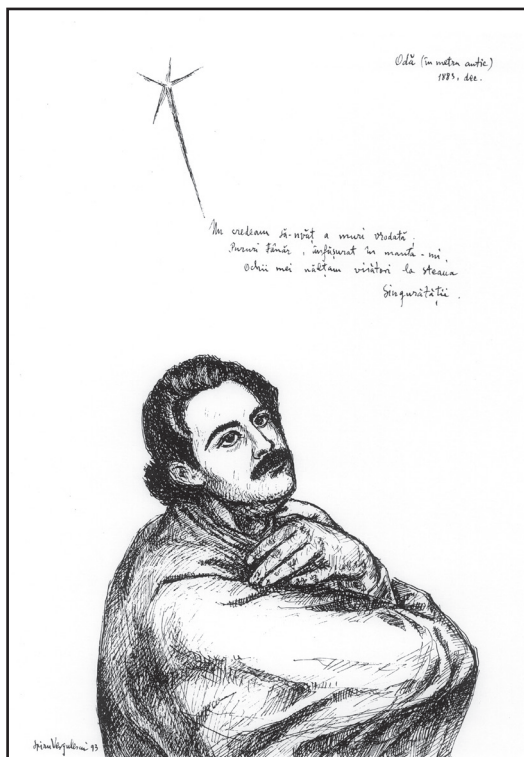
Am luat în calcul, cu prioritate, cea de-a doua ipoteză, știind că voi putea să găsec în presa vremii vreun ferpar revelator.

Într-adevăr, am avut o mare șansă să găsec în ziarul „**Die Zeit**” (Timpul) un anunț din care a rezultat că ofițerul în rezervă Johann Droqli a decedat la 24 noiembrie 1912, la Viena. Acest detaliu mi-a fost extrem de util, fiindcă am stabilit data și locul decesului, urmând totuși să caut mormântul său în cele 44 de cimitire ale Vienei.

Inițial, am avut impresia că voi căuta acul în carul cu fân. Dar mi-am spus: un om cu stare înfloritoare nu putea fi înhumat decât în cel mai mare, mai celebru cimitir al Vienei, unde au parte de ceremonii și monumente sepulcrale doar cei cu o situație materială

Mormântul lui I. Droqli, „Cimitirul Central Viena”
Foto: Dan Toma Dulciu, 29.10.2023

Desen Spiru Vergulescu - Ilustratie la Opera Eminesciannă

prosperă. Astfel, din cele 44 de cimitire, am eliminat din start pe celelalte 43, mai mici ca întindere și însemnătate.

Însă, Cimitirul Central din Viena are peste trei milioane de morminte, pe care să le

cercetezi mai întâi ?

Logica mi-a fost iarăși de mare ajutor: Johann Drogli fiind ofițer în rezervă, și cunoscând data decesului, am redus numărul celor câteva milioane de locuri de cercetat, la doar câteva zeci, respectiv cele aflate în zona destinată militarilor, în special parcela celor decedați în anul 1912.

Astfel, nu mi-a fost greu să aflu locul unde zace trupul neînsuflețit al nepotului lui Mihai Eminescu: parcela 79, rândul 8, locul 63.

Emoția a fost imensă: am făcut numeroase fotografii, am revenit de câteva ori, îmi era frică să nu se producă dispariția monumentului, ținând cont că mormintele în legătură cu care familia sau rudele răposatului nu achită la Administrația Cimitirului taxa de concesiune, valabilă pe 10 ani, sunt dezafectate și atribuite altora. Din păcate, mormântul este într-o stare precară, piatra tombală este desprinsă și căzută la pământ, scrisul este greu lizibil, fiindcă trecerea timpului și-a spus cuvântul.

În această situație, m-am adresat Administrației Cimitirului, unde am primit confirmarea că acest mormânt este trecut la categoria „mormânt istoric” (având peste o sută de ani vechime), însă în arhiva cimitirului nu există nici un fel de alte documente privitoare la persoana decedată: anul nașterii, locul nașterii, religia etc.

Desigur, în aceste condiții, am apelat la ajutorul celorlalte arhive, atât la cea municipală, cât și la cea națională austriacă. Documentele găsite, puține ce este drept, le-am inclus în lucrarea „**Neamul Eminescilor**”, apărută recent, în luna noiembrie 2023, la Viena, o primă ediție, cu caracter bibliofil (tiraj de 50 exemplare, care sunt oferite gratuit prietenilor mei, îndrăgostiți ca și mine de Luceafărul poeziei românești).

În lucrare am reprodus biografiile acestor apropiate rude ale lui Mihai Eminescu, dar am înfățișat și circumstanțele publicării scrisorilor, fotografiilor ce au aparținut Poetului, familiei sale, inclusiv obiecte personale ale acestuia.

Iată, pe scurt, aventura descoperirii în acest sfârșit de an 2023 a locului unde își doarme somnul de veci un neam al lui Eminescu, nepot născut la Ipotești, decedat la Viena, la doar 37 de ani.

Sper că acest loc de odihnă perpetuă a fiului Aglaiei Drogli, având o semnificație sentimentală, să poată fi îngrijit cum se cuvine de către comunitatea românească din Viena, să poată fi vizitat de către pasionații dornici de a afla mai multe despre biografia familiei Eminescu.

ateliere în paragină

ediția a VIII-a

Organizatori: Corneliu O. Rodeanu & Direcția 9

Ștefania Coșovei
Rodica Buzdugan
Loreta Popa
Mioara Bahna
Gabriel Gherbăluță
Mircea G. Florescu

Adrian Suci & Direcția 9

Lucian Vasilescu
Valentin Busuioc
Dan Ioan Marta
Emil Almășan
Costel Stancu
Veronica Teodoru
Claudia Minela

Gabriela Tănase
Eda Raims
Cecilia Costache
Maria Trif
Camelia Morda Baciu
Corina Dașoveanu
Adrian Agheorghiesei

Virgil Gospodaru
Traian Chiricuță

Traian T. Coșovei
1954 - 2014

Ciprian Chirvasiu
1964 - 2018

George Mihalcea
1954 - 2020

#ceaur

Strada Maica Domnului 54-56, Sector 2, București

Sâmbătă, 27 ianuarie, 2024, ora 16.00

Continuare din numărul 27

— Ionel Cococi, îmi spuneai că în afara faptului că trebuie să știi să comunici cu focul și lutul, ca să înțeleagă și cel cărui te adresezi, cum îi faci pe copiii cu care lucrezi să înțeleagă ce fac, de ce fac, cum fac sau cum ar trebui să facă?

— Încă de la primul contact - și asta a fost valabil pentru toate generațiile pe care le-am avut și mi-au trecut prin mână -, niciodată nu le-am impus să facă ceva anume. Am început prin a ne juca, pentru că prima dată vreau să capete încredere în ei. A doua etapă este să capete încredere în mine. În momentul în care am pus la punct aceste două cerințe, din punctul meu de vedere, drumul este cel bun. Desigur că, pe parcurs, se diferențiază și poți să descoperi copii care la început nici nu bănuiesc ce abilități au. Unii nu au știut să țină creionul în mână și atunci trebuie să începem cu desenul, cu informația, și după aceea cu lutul. Atunci când înțeleg despre ce este vorba și fac primele lucruri, rămân și ei surprinși de realizările lor. Am avut cazuri când am fost chemat de profesori de desen din școală, cerându-mi să vadă și ei planșe lucrate de elevii de la clasa mea de ceramică. Mie nu mi s-a părut în regulă solicitarea lor dar nici nu m-am împotrivit. M-au chemat în cancelarie și m-au întrebat cine a făcut planșele respective. Nu le-a venit să creadă, mi-au spus că la clasă copiii nu desenează așa. Dacă le analizăm însă, se vede că este aceeași mână care le-a lucrat. Am avut și copii care deși erau la o vârstă mai mare, nu știau să împartă 15 la 2. Am reușit să îi învăț pe unii care au acceptat că nu știu, însă au fost și alții care n-au mai dat pe la mine. Am avut copii pe care i-am ajutat să învețe cum să-și facă temele, chiar dacă nu acesta era obiectivul numărul unu al meu, la clasa de ceramică. În felul acesta am reușit să îi întotdeauna aproape, că altfel, fiind o clasă și o activitate extrașcolară, nu au nicio obligație să vină, nu-i poți forța nicicum.

— Dintre aceste generații de copii pe care i-ai instruit, este vreunul care a învățat meșteșugul?

— Am trei copii din generații mai mari - așa le spun eu elevilor mei, copii -, care au făcut performanță la clasă. Unul pe decor, unul pe

O punte peste milenii

Ionel Cococi și ceramica lui de Vădastra

Valeru Ciurea

Ionel Cococi a intrat deja în conștiința oamenilor iubitori de cultură din lumea largă precum și a specialiștilor din zona culturii tradiționale din România. În ultima vreme face pași chiar în direcția artelor frumoase, lucrările de artă plastică din ceramică realizate de el creionând o altă fațetă a cărții sale de vizită.

Ionel Cococi a străbătut Europa de la un capăt la altul, orașele importante din spațiul european găzduind expoziții de cultură tradițională românească în care el a fost prezent, expunându-și lucrările atât pentru publicul avizat cât și pentru cel care doar admiră măiestria unui meșteșug sau a unei arte deloc ușoare, deloc la îndemâna oricui.

Ionel Cococi a fost născut la Vădastra cu un rost, acela de a lega o punte între un trecut care ni se prezintă doar prin relicvele ceramice extrase din pământ, vechi de milenii și începutul celui de-al treilea mileniu după Christos. Ceramica aparținând culturii Vădastra a reînviat la Vădastra prin mâinile și mintea lui Ionel Cococi care spune, mai în glumă, mai în serios, că este primul olar al Vădastrei după șapte mii de ani. Că a fost născut la Vădastra și nu în alt loc, este unul dintre multele exemple prin care eu susțin că un anume meșteșug este înscris cumva în gena celor care trăiesc în spațiul în care se practica acel meșteșug. Cam la fel se întâmplă și în cazul unor obiceiuri specifice doar unui loc din această lume, pe care un individ sau mai mulți, uneori întreaga comunitate, le păstrează.

ridicat și, după mulți ani – de asta zic, sămânță sădită este acolo, ai plantat-o deja, nu știi când încolțește sau dacă încolțește -, m-a surprins un fost elev, anul trecut a venit la atelier, mi-a cerut lut și a realizat niște piese extraordinare. Din păcate, acești copii nu au avut posibilitatea să pună în practică acest meșteșug și eu, la rândul meu, nu am avut posibilitatea să le dau și lor de lucru, pentru că azi activitatea din atelierul meu, această îndeletnicire, meșteșug, e mai mult o afacere de familie. Nu poate să fie o industrie. În schimb, de-a lungul timpului, cea mai mare realizare a fost în a aduce la cunoștință copiilor valoarea culturii Vădastra, ce înseamnă relicvele din sit. Plus de asta, ei au fost și sunt foarte mândri când pleacă, când merg mai departe la licee și spun că sunt de la Vădastra, că au participat la clasa de ceramică și știu să ducă informația mai departe referitor la cultura Vădastra, tehnica de ridicare a vaselor, tehnica

de ardere, cea de decorare... Vin, îmi povestesc, uite domnul, m-a întrebat cutare despre cutare lucru, și atunci am o mare satisfacție.

— Chiar și la nivelul la care ai ajuns tu acum, este clar că doar din meșteșugul tău nu poți trăi. Și atunci întreb: poate fi cineva interesat să facă numai asta, așa cum faci tu?

— Nu cred.

— Pentru că va trebui să vină cineva și după tine acum și nu peste șapte mii de ani. Care crezi că ar fi soluția pentru ca acești copii, tineri, adulți să fie ajutați, sprijiniți cumva să ducă meșteșugul mai departe, dar fără să fie nevoiți trăiască din asta?

— Eu am mai spus-o și o mai spun. Suntem în situația când meșteșugurile ar trebui să fie cumva protejate. Ar trebui să se investească în aceste meșteșuguri care, din fericire, mai există și, cum e cazul meu, eu nu știu dacă exagerez, ar trebui să fim un brand local, un talisman care poate să deschidă și să aducă foarte multe persoane și personalități aici. Cumva ar trebui să fim protejați și ajutați. Altfel, ținând cont de viteza cu care se dezvoltă omenirea înspre automatizare, inteligență artificială și toate celelate, păi, Doamne iartă-mă, meșteșugurile cum ar putea să mai supraviețuiască?

— Mi-ai anticipat oarecum întrebarea prin răspunsul tău. Care ar fi ordinea celor care ar trebui să sprijine ducerea mai departe a meșteșugurilor?

— Pornind de la comunitatea locală, de la cei care află primii de tine. S-ar putea întâmpla însă ca, din diferite motive, comunitatea locală să afle mai târziu de tine și să afle străinii mai înainte decât cei din prejma ta. Cred că se înțelege ce vreau să spun.

— Cu atât mai mult, atunci comunitatea este prima care ar trebui să investească chiar și financiar, dar în primul rând logistic și moral, să investească în meșteșugari pentru că în cel mai fericit caz mai sunt unul, doi, trei, pe ici, pe colo. În județul Olt, în ceea ce privește ceramica, la Oboga acum lucrează lutul mai puțin de trei meșteri, la Româna, la Balș, mai sunt trei, poate patru, iar la Vădastra, doar tu.

— Da. Acum eu zic și altfel. Am putea fi considerați la fel de valoroși ca siturile arheologice. Exagerez puțin, dar dacă azi ne mai lăudăm cu valoarea siturilor arheologice, am putea să ne lăudăm și cu acești câțiva meșteri artizani și chiar am putea fi folosiți pentru imaginea comunității, pentru a schimba nivelul de trai. Dacă eu exploatez azi valoarea culturii Vădastra, brandul culturii mele, eu zic că nu e suficient, ar fi trebuit să îl exploateze și comunitatea. M-am pomenit cu persoane de la mii de kilometri, venite la Vădastra, la mine în curte, intrate în atelier cu dorința de a ține lutul în mână, de a pune piciorul pe situl arheologic. O persoană dintr-o delegație japoneză venită aici spunea că mulți își încarcă bateriile, că simt nu știu ce. Nu poți să înțelegi fizic trăirile fiecăruia dar, din aceste exemple și din practicile altora am putea învăța și am putea pune și noi în practică. Numai că, din păcate, ei, de la comunitatea locală până la Ministerul Culturii, când ne bagă în seamă cu diverse ocazii consideră că ne fac vreun bine, sau vreun favor. Eu aș putea să iau azi decizia de a pleca în afara țării și aș câștiga într-o lună cât câștig în atelier în trei, patru luni, și fără responsabilități. Nu credeți că mi-ar fi mai bine? Am multe exemple. Chiar unul dintre frații mei lucrează în străinătate. Eu nu câștig în atelier cât câștigă el. Cu toate acestea ar trebui să se țină

cont că noi, meșterii, facem foarte multe sacrificii fizice, financiare, de foarte multe ori și sufletești. Aici, în țară. Dar ca să menții vie flacăra ceramicii de Vădastra - în cazul meu, reînviată după atâtea mii de ani -, a fost o investiție foarte mare care, din păcate, nu se vede sau nu vrea nimeni să o vadă. La ce bun că lucrează Cococi oale? Putem trăi și fără ele. Așa gândesc mulți.

— Există însă și din ceilalți, cei care te apreciază. Nu vorbesc aici despre clienții tăi și despre cei care te felicită și îți dau și câte o diplomă, într-un cadru festiv care de obicei este făcut pentru imaginea lor și nu pentru imaginea ta. Despre aceștia ce părere ai?

— Nu m-am gândit niciodată la aceste întâmplări, chiar dacă ele au fost nenumărate. Până la urmă am luat-o ca pe o șansă de a mă promova eu. Leșind în lume, văzând persoane care au trecut întâmplător sau nu prin acel loc, am mai reușit să-i mai informez cu diverse despre cultura Vădastra, despre ce se întâmplă. Unii au dat crezare, alții nu, dar și în acest fel eu am considerat totuși o promovare și am mai ieșit din atelier.

— Îți mai amintești care au fost primele vase făcute de tine și arse în cuptor?

— Îmi mai aduc, dar nu știu pe unde mai sunt.

— Important este să-ți aduci aminte când le-ai făcut, cum le-ai făcut, cum le-ai ars și ce ai simțit tu când le-ai scos din cuptor.

— Vă spun că am aceleași sentimente și azi, aceleași emoții. Sunt trăirile mele, nu știu dacă au interesat sau interesează pe cineva. Sunt niște etape firești: iei lutul, îl aduci acasă, îl umezești, îl lași să se dospească, îl frământăți, îl lași să respire, să se maturizeze.

— De îmbătrânit el a îmbătrânit acolo, în locul din care l-ai luat tu.

— Da, el are deja peste 100.000 de ani de când mă așteaptă pe mine. După aceea, o altă etapă, îl iei, îi dai viață, dintr-un bulgăre de lut să reușești să dai o formă... După aceea treci într-o altă etapă, când îl îmbraci cu decorul respectiv. Eu îl văd altfel. Într-un fel îl vezi când e ud, și altfel când e uscat. Toate acestea sunt momente pe care eu le trăiesc la o intensitate maximă. După aceea, forma pe care ai făcut-o din acea bucată de lut trece proba de foc.

— Înainte de proba de foc, când pui primul șnur, pe măsură ce înaintezi, știi exact ce vas o să faci?

— În 80% din cazuri, da. Dar mai apar și surprize. Se mai întâmplă să mai exagerez puțin cu dimensiunea, ridicarea vasului și forma și deja atunci te poți duce sau ești forțat de împrejurări să te duci într-o altă direcție. Dar, de regulă, eu îl văd în spațiu, îl văd îmbrăcat, îl văd finalizat.

— Pe măsură ce îl ridici vezi și decorul?

— Da.

— Am admirat și în același timp am fost uimit de faptul că tu, când iei vasul și te apuci să incizezi decorul o faci direct pe vas, fără să îl desenezi înainte, indiferent de dimensiunea lui, fără să greșești.

— Am fost de multe ori întrebat și chiar asistat. Întâmplător sau nu, îmi aduc aminte de un caz petrecut la Craiova, la Romexpo. Lucram. Simțeam în spatele meu o persoană. Când m-am uitat, era un domn care se uita foarte atent la piesa pe care o lucram. Am îndrăznit să îl întreb

cu ce îl pot ajuta. Zice: m-am uitat cu atenție și nu văd schița. Unde ți-e schița? Ulterior am aflat că nu era un simplu om, ci un arhitect, și profesia nu-i dădea voie să lucreze fără schiță. Am mai avut un caz destul de răsunător. Când am realizat pentru prima dată Cumințenia Pământului - fără să o văd vreodată -, aproape de dimensiunile originalului.

— Te-am întrebat despre primele vase, dacă îți aduci aminte de ele, pentru că de la unul, două, trei modele pe care le-ai făcut la început, acum ai o gamă destul de largă, respectând vasele specifice ceramicii de Vădastra, motivele, decorurile lor, e adevărat, la modul creativ, combinându-le, încât să fie ceea ce trebuie fără să depășească normele bunului gust și bunului simț, și artistic, și istoric. Spun asta ca să mă opresc la un anume obiect, la idol. Este un obiect care are o istorie aparte. Când l-ai făcut prima dată? Unde ai găsit modelul?

— De-a lungul timpului am spus - și o spun și astăzi cu cea mai mare sinceritate -, că cel mai mare avantaj al meu a fost că nu am știut nimic înainte de a face ce fac astăzi. Așa am fost obligat să mă informez, să caut, să citesc, să analizez fotografii după obiectele descoperite în situri. Foarte multe le-am desenat foarte aproape de original, dar nu identice, eu nu realizez copii, să se înțeleagă. Replici foarte aproape de original, cu combinația respectivă a decorului, da, dar întotdeauna mă folosesc de colțul de lup în zig zag, de linia meandrică aplatizată, de spirală... Am realizat și Zeița fertilității, și obiecte funerare, bărbatul și femeia, și am realizat și idolul respectiv. Sută la sută nu există în cultura Vădastra, aici sunt doar elementele și cât de cât și forma. Dar forma pe care o are el azi e o creație a mea, o combinație născută din tot ceea ce am văzut. Prin 2007, 2008, mi s-a adus la cunoștință pentru prima dată la Deva că acest idol a făcut o minune. O doamnă destul de înaintată în vârstă, la 46 de ani rămăsese însărcinată.

— Așa a început legenda acestui idol...

— Da, dar pe simbolurile care există, cu dubla spirală. Deci m-am folosit de elementele care există pe idoli. Povestea s-a construit ulterior, pornind de la informația pe care am primit-o de la doamna respectivă. Eu am spus că idolul simbolizează femeia fertilă, da, am spus, și atât, dar nu am spus că dacă iei un astfel de idol poți rămâne însărcinată... Pornind însă de la cazul acela și de la altele care au urmat pot spune azi că este o legendă bazată pe realitate. Deci nu este o poveste și atât.

— Hai să spunem câteva dintre aceste întâmplări, să zicem deocamdată interesante, coincidente, să nu cădem în zona misticului. Ce a urmat după Deva?

— După Deva poate au fost și altele dar vă spun doar pe cele pe care le știu eu. Eram în Piața Mare de la Sibiu, la un târg de ceramică. La un moment dat, a apărut o tânără și m-a întrebat dacă o mai cunosc. Eu am o memorie vizuală foarte bună dar, la câte persoane trec prin fața standului meu, nu le pot reține chiar pe toate.

„Am venit să vă mulțumesc, am luat un idol pentru sora mea și și-a făcut treaba.” I-am spus de cazul de la Deva, de care știam. A plecat după ce mi-a mulțumit, numai că la vreo jumătate de oră a revenit. „Am revenit să iau unul și pentru mine, să-și facă treaba”. Chiar am fost puțin uimit. La scurt timp, a apărut în piață nora unei colege de-ale noastre. O cunoscusem când am fost într-o tabără de creație la Sibiu. Știam cât de cât povestea ei și a soțului ei, că erau căsătoriți de 8 ani, că nu aveau copii și ceva m-a îndemnat atunci să îi povestesc cazul ăsta, o minune... Am simțit așa, un murmur ascuns. Am luat un idol și i l-am dat: „Ia-l, să-și facă treaba și la tine”. Era prin luna septembrie. Cred că prin noiembrie mă sună colega mea și mă întreabă dacă am două zeițe din cele pe care le fac eu, că vrea fiul ei să le facă nașilor cadou. Au venit, au luat zeițele, nu au spus absolut nimic. După câțiva timp am avut o expoziție împreună la Brașov. Povesteam unui client despre cele două cazuri, când colega mea zice: „Nu, Nelu, minți!” Femeia căreia tocmai îi povesteam mă văzuse pentru prima oară în viața ei iar acum, auzind afirmația colegei mele nu știa ce să creadă. Colega însă a completat la timp: „Nu sunt două cazuri, sunt trei, că și nora mea a rămas însărcinată.”

— A fost Deva, a fost Sibiu, a fost nora colegei tale. Ce a urmat?

— Cred că a patra a fost la Slatina, apoi la Iași...

— Ai zis și de cineva care e plecat în afara țării.

— Da, așa este. Mi-a trimis un mesaj. Mai știu și de un alt caz. O doamnă de la TVR, care după o filmare primise un idol, m-a sunat la vreo două luni și mi-a spus: „Sunt puțin gravidă.” Sunt multe cazuri, dar poate mai multe de care nu știu eu.

— Înseamnă că tu ai mulți copii prin țară și prin afara acesteia...

— Dumnezeu are. Le-am spus multora că idolul pe care tocmai l-au cumpărat de la mine nu se pune pe televizor să te uiți la el. Ce se întâmplă, chiar nu știu.

— Ce vase îți oferă ție cea mai mare satisfacție?

— Toate îmi conferă satisfacție atunci când trec de proba de foc. Până la ardere sunt considerate pentru mine probe. În momentul în care au trecut de proba de foc, atunci am cea mai mare satisfacție. E ultima rețută pe care am reușit să o trec.

— Cu atât mai mult te năpădesc emoțiile când scoți un vas mare din cuptor și nu unul mic. Însă, mari sau mici, vasele realizate de tine au fost prezente pe standuri prin mai toată Europa. Cum ai ajuns tu atât de cunoscut peste hotarele țării acesteia?

— Cu ajutorul unor oameni care au înțeles cum trebuie să fie ajutați meșterii populari. Unul dintre aceștia a fost Visi Ghencea, pe care nu trebuie să-l uităm. La fel cum nu trebuie să uităm de dumneavoastră, cel care i-ați fost și ne-ați fost alături. Apoi, au mai fost unii oameni politici care au înțeles rostul meșteșugurilor noastre tradiționale și au sprijinit inițiativa dumneavoastră de promovare și sprijinire a acestora. Deci, de unul singur nu poți să faci niciodată nimic în viață.

Continuare în numărul următor

Români în Andalucia

Frați de grai, frați de trai

www.dvlogistica.com
643 063 263

DV Logistica

COLETE LA DOMICILIU
FĂRĂ TAXE SUPLEMENTARE
SPANIA - ROMÂNIA
ȘI RETUR

SAT
COMUNĂ
ORAS

Tel. Spania
(0034) 643 063 263
(0034) 642 882 812
(0034) 642 882 805

infodvlogistica@gmail.com
facebook.com/dvlogistica
www.dvlogistica.com

Tel. România
(004) 0770 691 632
(004) 0778 354 838

CENTRO CULTURAL LA TIERRA TRACIA

DV LA

Telefon Spania:
(0034) 643 063 263
(0034) 642 882 812
(0034) 642 882 805

20

IANUARIE 2024
31 de zile - ziua 10 ore - noaptea 14 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
1	1 <small>St. Vasile cel Mare Anul Nou</small>	2	3	4	5	6 <small>St. Botocul Domnului (Boboteaza)</small>	7 <small>St. Proclon Ioan Boboteazului</small>
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30 <small>St. Trei Ierarhi</small>	31				

FEBRUARIE 2024
29 de zile - ziua 11 ore - noaptea 13 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
5				1	2 <small>Întâmplarea Domnului</small>	3	4
6	5	6	7	8	9	10	11
7	12	13	14	15	16	17	18
8	19	20	21	22	23	24	25
9	26	27	28	29			

MARTIE 2024
31 de zile - ziua 12 ore - noaptea 12 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
9					1	2	3
10	4	5	6	7	8	9 <small>St. 40 Mucenici</small>	10
11	11	12	13	14	15	16	17
12	18	19	20	21	22	23	24
13	25 <small>Buna Vestire</small>	26	27	28	29	30	31

APRILIE 2024
30 de zile - ziua 13 ore - noaptea 11 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
14	1	2	3	4	5	6	7
15	8	9	10	11	12	13	14
16	15	16	17	18	19	20	21
17	22	23 <small>St. M.M. Gheorghe</small>	24	25	26	27	28 <small>Duminica Florilor</small>
18	29	30					

MAI 2024
31 de zile - ziua 14 ore - noaptea 10 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
18			1	2	3 <small>Vinerea Mare</small>	4	5 <small>Întâlnirea Domnului Sfântului Pașii</small>
19	6 <small>A doua zi de Paști</small>	7 <small>A treia zi de Paști</small>	8	9	10 <small>Izvorul Tâmbădușii</small>	11	12
20	13	14	15	16	17	18	19
21	20	21 <small>St. Împărații Constantin și Elena</small>	22	23	24	25	26
22	27	28	29	30	31		

IUNIE 2024
30 de zile - ziua 15 ore - noaptea 9 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
22						1	2
23	3	4	5	6	7	8	9
24	10	11	12	13 <small>Întâlnirea Domnului</small>	14	15	16
25	17	18	19	20	21	22	23 <small>Rosalia</small>
26	24 <small>A doua zi de Rusalii</small>	25	26	27	28	29 <small>St. Apostolii Petru și Pavel</small>	30

DV LOGISTICA **COLETE LA DOMICILIU** **SPANIA**

Români în Andalucia

Frați de grai, frați de trai

Logistica

24

Telefon România:
(004) 0770 691 632
(004) 0778 354 838

www.dvlogistica.com
643 063 263

DV Logistica

COLETE LA DOMICILIU
FĂRĂ TAXE SUPPLEMENTARE
SPANIA - ROMÂNIA
ȘI RETUR

DV LOGISTICA
643 063 263

COLETE
CU LIVRARE
LA DOMICILIU
IN TOATĂ ROMÂNIA
CĂTUN - SAT - COMUNĂ - ORAȘ

DV LOGISTICA
COLETE
LA
DOMICILIU

Tel. Spania
(0034) 643 063 263
(0034) 642 882 812
(0034) 642 882 805

infodvlogistica@gmail.com
facebook.com/dvlogistica
instagram.com/dvlogistica
www.dvlogistica.com

Tel. România
(004) 0770 691 632
(004) 0778 354 838

IULIE 2024
31 de zile - ziua 14 ore - noaptea 10 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
27	1	2	3	4	5	6	7
28	8	9	10	11	12	13	14
29	15	16	17	18	19	20 <small>St. Petru și Pavel</small>	21
30	22	23	24	25	26	27	28
31	29	30	31				

AUGUST 2024
31 de zile - ziua 13 ore - noaptea 11 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
31				1	2	3	4
32	5	6 <small>Schimbarea la față a Domnului</small>	7	8	9	10	11
33	12	13	14	15 <small>Adormirea Maicii Domnului</small>	16	17	18
34	19	20	21	22	23	24	25
35	26	27	28	29 <small>Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul</small>	30	31	

SEPTEMBRIE 2024
30 de zile - ziua 12 ore - noaptea 12 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
35							1
36	2	3	4	5	6	7	8 <small>Nasterea Maicii Domnului</small>
37	9	10	11	12	13	14 <small>Înălțarea Sfintei Cruci</small>	15
38	16	17	18	19	20	21	22
39	23	24	25	26	27	28	29
40	30						

OCTOMBRIE 2024
31 de zile - ziua 11 ore - noaptea 13 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
40		1 <small>Acoperământul Maicii Domnului</small>	2	3	4	5	6
41	7	8	9	10	11	12	13
42	14 <small>Sf. Cunoaștea Parascheva</small>	15	16	17	18	19	20
43	21	22	23	24	25	26 <small>Sf. M. Mc. Dimitrie (Crocitorul de Aur)</small>	27 <small>Sf. Dimitrie cel Nou</small>
44	28	29	30	31			

NOIEMBRIE 2024
30 de zile - ziua 10 ore - noaptea 14 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
44					1	2	3
45	4	5	6	7	8 <small>Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil</small>	9	10
46	11	12	13	14	15	16	17
47	18	19	20	21 <small>Întrarea în Biserică a Maicii Domnului</small>	22	23	24
48	25	26	27	28	29	30 <small>Sf. Apostol Andrei</small>	

DECEMBRIE 2024
31 de zile - ziua 9 ore - noaptea 15 ore

	luni	marți	miercuri	joi	vineri	sâmbătă	duminică
48							1
49	2	3	4	5	6 <small>Sf. Ier. Nicolae</small>	7	8
50	9	10	11	12	13	14	15
51	16	17	18	19	20	21	22
52	23	24	25 <small>Nasterea Domnului (Crăciunul)</small>	26 <small>Soborul Maicii Domnului</small>	27 <small>Sf. Arhid. Ștefan</small>	28	29
53	30	31					

- ROMÂNIA ȘI RETUR FĂRĂ TAXE SUPPLEMENTARE

SCURTĂ ISTORIE A ROMÂNILOR PE ÎNȚELESUL TUTUROR

MATERIALIZAREA PRIMULUI PUNCT DIN PROGRAMUL "PARTIDEI NAȚIONALE" – UNIREA PRINCIPATELOR EXTRACARPATICE SUB NUMELE DE ROMÂNIA"

Soluția unioniștilor – Alexandru Ioan Cuza

Tot tradiția, adică reacția societății noastre în momentele în care ni s-a jucat soarta pe o singură carte, și-a spus cuvântul. Așa cum în anul 87, în fața primejdiei romane, bătrânul rege Duras a renunțat în favoarea mai tânărului Decebal, cum la 1593, în fața primejdiei germano-polono-otomane, Radu Florescu, Theodosie Rudeanu, Pătrașcu din Rhodos și Marcu Cercel au renunțat în favoarea mai valorosului Mihai, la începutul lui ianuarie 1859, primul care și-a jertfit ambițiile în favoarea idealului Unirii a fost Mihail Kogălniceanu, care a refuzat candidatura. A fost imitat de Vasile Alecsandri, apoi în noaptea de 3 spre 4 ianuarie, de cel mai valoros unionist, Costache Negri, care refuza în favoarea propunerii Alexandru Ioan Cuza, el întrunea toate condițiile.

Susținut în unanimitate de gruparea majoritară unionistă Cuza a fost ales domn al Moldovei la 5 ianuarie 1859. În aceeași zi, mesajele lui Kogălniceanu și Costache Negri au plecat spre București, cu soluția Cuza.

24 ianuarie 1859. Revoluția de la București.

În Capitala Munteniei, Adunarea electorală, și-a început lucrările la 23 ianuarie/4 februarie, cei 64 de electori, din care o bună parte fuseseră cumpărați de consulul austriac Eder, având de ales între foști domni Barbu Știrbei și Gheorghe Bibescu. Artizanul evenimentelor avea să fie însă, fără îndoială, I.C. Brătianu, "roșu" la data aceea, adică marxist, autor al unor articole despre inutilitatea clasei boierești și deținerea prin furt a proprietăților de către aceasta. El avea la dispoziție câteva sute de refugiați ardeleni, bucovineni, basarabeni și nucleul dur al revoluției muntene.

În preajma alegerilor, I.C. Brătianu i-a convocat pe N. T. Orășanu, fostul tribun, cerându-i să mobilizeze plebea bucureșteană, în frunte cu tăbăcarii și pe fostul deputat Mircea Malăieru solicitându-i mobilizarea și aducerea în Capitală a țărănilor din Ilfov. Pentru înfrângerea celor ce făceau atunci jocul Europei împotriva României, I.C. Brătianu a conceput practic o operație militară, cu participarea a peste 30.000 de manifestanți, muncitori, țărani, agitatori și cu complicitatea tacită a căzușilor din armată, astfel că Dealul Mitropoliei a fost înconjurat de "o mare vie ale cărei valuri abia se puteau mișca", amenințând să năvălească "pe uși și pe ferestre" în

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

Adunarea electorală "ca să-și susțină drepturile și principiul său". Așadar "poporul năvăli cu strigăte asurzitoare de URA!", recunoștea N.T. Orășanu, scandând "Jos tiranii!", "Trăiască libertatea!" și "Moarte aristocraților!".

În momentul în care deputatul Vasile Boerescu a propus Adunării timorate candidatura lui Cuza, din partea unioniștilor, cu complicitatea dorobanților, rebelii au pătruns în sală, masele strigând asurzitor "Jos aristocrații! Trăiască Unirea!" și "Trăiască Domnul Cuza". Reprezentanții "Temesvarer Zeitung" notau pentru bănățeni și ardeleni că "cetele disperate care umpluseră curtea Mitropoliei, cap la cap, așteptau numai un semn ca să dea fiecăruia lovitură injurioasă și cu vocea și cu pumnul".

În aceste condiții cei 64 de electori au votat în unanimitate Alexandru Ioan Cuza, trădătorii justificându-se la ieșire, față de consulul Eder că "erau convinși că n-ar fi părăsit în viață sala de ședințe" dacă ar fi votat altfel.

"A fost un succes extraordinar, neașteptat, cu doar puțin timp în urmă și incert chiar în acele clipe, dar cu atât mai frumos și mai înălțător – nota Ion Ghica – una dintre cele mai mari reușite ale celor care au drept binele poporului român și au luptat pentru interesele națiunii române, de-a lungul timpurilor".

Soluția Cuza, transmitea consulul francez Victor Place, a reprezentat "triumful desăvârșit al ideilor unioniste și liberale împotriva vechiului sistem de corupție care și-a trăit trailul".

A fost un triumf nu al moldovenilor sau al muntenilor, ci al întregii națiuni române, care a cooperat pentru împlinirea primului punct al Programului Unirii – înfăptuirea Unirii principatelor extracarpatiche ca baza de pornire pentru înfăptuirea unității în integritate a României. În acest sens, atitudinea românilor ardeleni a fost relevantă. "Românii din Transilvania – nota Al. Papiu Ilarian – în împrejurările de față numai la Principate privesc, numai de aici așteaptă semnul, numai de aici își văd scăparea. Când s-a ales Cuza domn, entuziasmul la românii Transilvaniei era poate mai mare decât în Principate".

Tributari aceluși entuziasm, astăzi ca și ieri, numărul 24 ianuarie 1859 Ziua Unirii! Ziua înfăptuirii Unirii celei Mici. Fals! Nimic mai fals! 24 ianuarie 1859 nu a fost ziua Unirii ci ziua care a deschis ușa sau calea spre Unire. Ziua când, găsind o porțiță în decizia luată de către Marile Puteri la Conferința de la Paris, "Partida Națională" a acționat cu rapiditate și hotărâre, creând breșa care îi permitea aplicarea Programului Unirii împotriva întregii Europe politice. Exact ca în anii 1599-1600! A ales doi domni în aceeași persoană. Cuza nu era domn al unui stat numit România, ci domn al Țării Moldovei, unde numise prim-ministru pe Vasile Sturdza (17 ianuarie) și domn al Țării Munteniei, unde numește premier pe I. Al. Filipescu (25 ianuarie). Nu era șef al unui stat, ci șef a două state cu premieri, guverne, parlamente, Capitale, armate, etc. proprii. Nu era nici măcar o uniune dinastică reală! Dar actul de la 24 ianuarie permitea "Partidei Naționale" să treacă la înfăptuirea primului punct din Programul Unirii –

înăptuirea Unirii reale a Principatelor într-un stat cu numele de România. Situație sesizată cu claritate de fruntașii ardeleni care, după risipirea efortului primelor clipe, anunțau prin vocea lui Timotei Cipariu: "Am început domnilor, abia am început, dară nu am terminat! Rămâne să continuăm și să terminăm!".

Misiunea lui Cuza și a generației pașoptiste devenea, la 24 ianuarie 1859, lărgirea breșei, adică înfăptuirea cu prioritate a Unirii, în condițiile în care Europa politică, ostilă, a reacționat imediat.

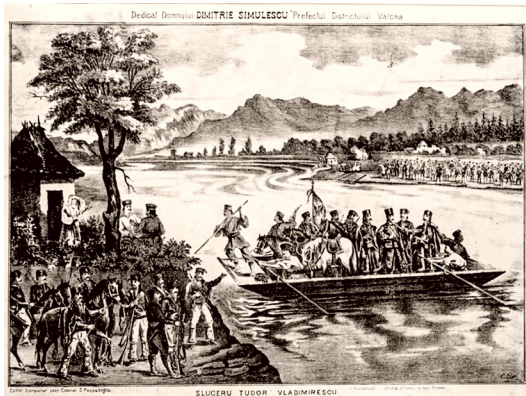
În baza Programului Unirii care prevedea, concomitent cu Constituirea României prin Unirea Principatelor, unirea tuturor provinciilor românești din Imperiu, într-un corp statal autonom, fruntașii români bănățeni, conduși de Eftimie Murgu au convocat o Conferință națională la Timișoara, în zilele de 18-19 noiembrie 1860, cerând, prin moțiunea adoptată, autonomia Banatului, care, prin constituirea într-un Căpitănat român, să devină autonom în cadrul...Transilvaniei. Cunoșcând punctele Programului Unirii, Franz Joseph a decis însă, la 15/27 decembrie 1860, încorporarea Banatului în provincia...Ungaria. Era primul semn că, speriat de dubla alegere a lui Cuza și de politica general-românească și real unionistă a acestuia, Habsburgii întorceau spatele vechilor alianți de la 1848, românii, îndreptându-se spre o alianță cu vechii secesioniști, aristocrația turbulentă ungurească ale cărei ambiții aveau să le satisfacă parțial și controlat.

La 3/15 decembrie 1861, la deschiderea Camerelor reunite Alexandru Ioan Cuza a anunțat oficial că "Înalta Poartă și toate puterile garante" au acceptat Unirea reală a Principatelor Unite care va fi așa cum "ROMÂNIA o va simți și o va dori". Era prima dată când folosea, ca șef de stat, numele de ROMÂNIA. În fața lipsei de reacții în plan internațional, după numai 8 zile, la 11/23 decembrie 1861, a lovit decisiv, ca suveran, consfințind actul de voință al națiunii române, întemeierea ca stat a României, prin "Proclamația către națiune" care statua:

"Unirea este îndeplinită, naționalitatea română este întemeiată! Acest fapt mareț, dorit de generațiile trecute, aclamat de corpurile legiuitoare, chemat cu căldură de noi s-a recunoscut în Înalta Poartă și de puterile garante și s-a înscris în datinile națiunilor...România noastră există, deci... Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie!"

Termenul de "Principatele Unite" era așadar înmormântat și, odată cu el, dispăreau în Istorie, topindu-se în România, "Muntenia" și "Moldova"! Și înainte ca Europa să reacționeze, la 22 ianuarie 1862, a fost instalat la București primul guvern al României, iar la 24 ianuarie 1862 și-a deschis lucrările primul Parlament al României, care a votat ca Bucureștii să devină Capitala unică a statului numit România!

Proclamația de la Padeș, din 23 ianuarie 1821. Actul de naștere a ROMÂNIEI moderne!

Revoluția lui Tudor Vladimirescu de la 1821 a introdus România în istoria modernă și a conectat Țările Române la valorile europene ale timpului. Personalitatea extraordinară de complexă a lui Tudor Vladimirescu nu poate fi schematizată. Tudor a fost un lider autentic care a pornit de jos, un autodidact și un spirit întreprinzător care avea ușile deschise pentru membrii din toate clasele sociale. Era o personalitate carismatică care a reușit să urce treptele dregătorilor, a micii boierimi, cu relații în lumea marii boierimi. Vorbea mai multe limbi. Era vătaf la Cloșani, pe graniță cu Transilvania austriacă, știind să vorbească limbile germană și greacă. Tudor a luptat în războaiele ruso-turce de la începutul secolului XIX, devenind locotenent în armata rusă și sudit rus, adică un fel de cetățean sub protecția consulatului Rusiei de la București. A primit decorația rusă Sf. Vladimir și a ajuns comandant de panduri. Era adulat în Oltenia și respectat la București. Tudor Vladimirescu nu a apărut din neant. Era produsul în acțiune a boierimii emancipate. El a știut foarte bine ce face și ce va întreprinde. Pentru liderul pandurilor izbucnirea **"zaverii"** grecești, cum o numeau ironic cronicarii filo-turci, a fost **"ocazia, nu cauza revoluției"**, parafrazând un citat de Nicolae Bălcescu de la 1848. Colaborarea cu Eteria nu a fost o subordonare,

ci o înșelare așa cum spun cercetătorii mai noi. Tudor Vladimirescu în înțelegere și colaborare cu **"partida națională"** și divanul boieresc a declanșat revoluția în Oltenia. Boierimea dorea lepădarea jugului fanariot, domni români și constituție sub influența revoluției franceze. Era un program care conecta pe români la valorile europene, Au fost boieri care i-au scris lui Napoleon. Nu intru în detaliile revoluției care sunt arhicunoscute, dar pot spune că Tudor s-a folosit de Eterie și relațiile acesteia cu Rusia pentru a porni revoluția în interesul **"partidei naționale"**, împotriva fanarioților și pentru instaurarea domniilor pământene și a realizării unei obladuri constituționale în favoarea tuturor claselor sociale. El s-a comportat în preludiul acțiunii de la 1821 ca un revoluționar, care avea legături cu clasele sociale de la țărani, meșteșugari, boieri și membrii casei domnitoare, plus relațiile sale din lumea militară a pandurilor și poliția reprezentată de arnăuți. Când a ridicat sabia a știut că a **"îmbrăcat cămașa morții"**. Trei mari boieri ai Țării Românești, Grigore Brâncoveanu, Grigore Ghica și Barbu Văcărescu, îi dau pe 15 ianuarie 1821 o împuternicire lui Tudor Vladimirescu, mandatându-l să declanșeze acțiunea militară: **"Fiindcă este să se facă obștescul folos neamului creștinesc și patriei noastre, drept aceea ca niște buni și credincioși frați creștini toți și iubitori neamului, pe dumneata sluger Teodore te-am ales să ridici norodul în arme și să urmezi precum ești povățuit"**. Pe 19 ianuarie 1821 moare domnul Țării Românești, Alexandru Șuțu. Acesta se pare că a fost otrăvit de medicul său. Căimăcămia constituită în urma decesului lui Șuțu și care urma să administreze țara până la numirea unui nou domnitor de către Poartă era condusă de aceiași trei mari boieri cu care Tudor încheiase înțelegerea din 15 ianuarie

1821. Încă din noaptea precedentă anunțului morții domnitorului, 18/19 ianuarie 1821, Tudor plecase spre Oltenia, spre a declanșa acțiunea convenită cu marii boieri. Tudor ajunge cu o ceată de arnăuți la Târgu Jiu. De la început Tudor afirmă cunoșcătorilor că știe ce face. La Târgu-Jiu, unde trage la casele prietenului său, Vasile Moangă, îi destăinuie acestuia că răscularea poporului se va face cu consimțământul boierilor patrioți. Sceptic, Moangă îi replică că din această întreprindere **"nu va scăpa cu viață"**. Răspunsul lui Tudor a intrat deja în legendă: **"Știu, prietene, dar din ceasul în care m-am născut m-am îmbrăcat cu cămașa morții"**.

Tudor își lansează pe **"câmpul"** de la Padeș celebra proclamație, care era primul document al revoluției, în fața a mii de țărani, panduri și târgoveți. Reprezintă un document programatic al mișcării conduse de Tudor Vladimirescu, adresat către tot **"norodul omenesc"** din Țara Românească, și care cuprinde o serie de revendicări, printre care erau împărțirea pământurilor boierilor și mănăstirilor către țărănime, desființarea privilegiilor boierești, dreptate și slobozenie. Tonul folosit era dur, gata să incite țărani și micii meseriași: **"Dar pre balaurii care ne înghit de vii, căpeteniile noastre zic, atât cele bisericesti, cât și cele politicești, până când să-i suferim a ne suge sângele din noi? Până când să le fim robi?"** Prin această proclamație a nemulțumit marea boierime. Dar cei care știau adevărul acțiunii lui Tudor au citit mai atent finalul proclamației care era liniștitor. Apar niște nuanțe care îl remarcă pe Tudor ca un fin diplomat. **"Să știți că nimenea dintre noi nu este slobod, în vremea aceștii Adunări-obștii folositoare-ca să se atingă măcar de un grăunți, de binele sau de casa vreunui neguțător, orășan sau țăran, sau de al vreunui locuitor, decât numai binele și averile cele rău agonisite ale tiranilor boieri să se jărtfească; însă ale celor cărora nu vor urma nouă - precum sunt fâgăduiți - numai ale aceluia să se ia, pentru folosul de obște"**.

Prin proclamația de la Padeș, Tudor dorea răsturnarea vechii ocârmuirii fanariote de către popor și alegerea de căpetenii din aptida națională, să fie aleși în fruntea administrației cei mai buni dintre răsculați. Pentru a înfătuși binele trebuie ucis răul. Era și o declarație liberală. Tudor se adresează tuturor neamurilor (minorităților) din țară fără deosebire de etnie și credință. Era concepția modernă a lui Tudor în cărmuirea țării:

"Fraților lăcuitori ai Țării Românești, veri de ce neam veți fi! Nici o pravilă nu oprește pe om de a întâmpina răul cu rău! Șarpele, când îți iasă înainte, dai cu

ciomagul de-l lovești, ca să-ți aperi viața, care mai de multe ori nu să primejduiește din mușcarea lui! Dar pre bălaurii care ne înghit de vii, căpeteniile noastre zic, atât cele bisăricești, cât și cele politicești, până când să-i suferim a ne suga sângele din noi? Până când să le fim robi? Dacă răul nu este primit lui Dumnezeu, stricătorii făcătorilor de rău bun lucru fac înaintea lui Dumnezeu! Că bun este Dumnezeu și ca să ne asemănăm lui trebuie să facem bine! Iar acesta nu se face până nu să strică răul. Până nu vine iarna, primăvară nu se face! Au vrut Dumnezeu să se facă lumină? Aceia s-au făcut, după ce au lipsit întunericul! Vechilul lui Dumnezeu, prea puternicul nostru împărat, voiește ca noi, ca niște credincioși ai lui, să trăim bine. Dar nu ne lasă răul, ce ni-l pun peste cap căpeteniile noastre! Veniți dar, fraților, cu

toții, cu rău să pierdem pe cei răi, ca să ne fie nouă bine! Și să se aleagă din căpeteniile noastre cei care pot să fie buni. Aceia sunt ai noștri și cu noi dimpreună vor lucra binele, ca să le fie și lor bine, precum ne sunt făgăduiți! [...]Să să aleagă căpeteniile noastre cei care pot să fie buni. Aceia sunt ai noștri și cu noi dinpreună vor lucra binele, precum ne sunt făgăduiți.”

Ca și Horea, Tudor duce mai departe mitul **”bunului împărat”** specific poporului român din cele trei Țări Române. În Transvania împăratul era bun, doar nobilii erau răi, iar în Muntenia împăratul (rus sau otoman, Tudor nu specifică?) dorea binele, dar căpeteniile fanariote făceau rău țării și poporului. De la Padeș, Vladimirescu expediază și trei memorii explicative ale faptelor sale, unul către Înalta Poartă, celelalte două împăraților Rusiei și Austriei, aflați, în acel moment, la congresul Sfintei Alianțe de la Laybach (astăzi, Ljubliana, capitala Sloveniei). Tudor a jucat cu caimacamii propria partidă națională dincolo de interesele Eteriei și Rusiei. Acestea au fost instrumente și cauzalități, nu mobilul acțiunilor lui Tudor Vladimirescu, care se poartă ca un revoluționar, nu ca un răsculat. Trimite emisari la Istanbul. La Padeș deja Tudor se manifesta ca un conducător al **”adunării obștești”** de fapt a unei adevărate **”adunări constituante”** de modernizare a treburilor dinăuntru și dinafară ale Țării Românești.

”Pesemne, dumneata pe norod, cu al cărui sânge s-a hrănit și s-a poleit tot neamul boieresc, îl socotești de nimic, numai pe jefuitori îi numești patrie...! Dară cum nu socotești dumneavoastră că Patria se cheamă norodul, iar nu tagma jefuitorilor?” Scria Tudor Vladimirescu vornicului Nicolae Văcărescu, comandant al oastei de arnăuți trimisă de stăpânire să lichideze mișcarea revoluționară a pandurilor, la începutul lunii februarie 1821. Tudor Vladimirescu a avut conștiința modernizării țării prin ridicarea celor exploatați împotriva exploataților. Era o influență a ideilor revoluției franceze de la 1789. Consider Proclamația de la Padeș a lui Tudor Vladimirescu din 23 ianuarie 1821 adevăratul act de naștere a României moderne și primul program/proiect constituțional al Țării Românești. Proclamația de la Padeș din 23 ianuarie 1821 deschide seria de date istorice care au contribuit la formarea României moderne și unite: 1831/1832 - Regulamentul Organic; Proclamația de la Izlaz din 1848; 24 ianuarie 1859 - Unirea Principatelor Române, 10 mai 1866 - venirea Regelui și prima Constituție europeană; 9 mai 1877 - proclamarea Independenței; 10 mai 1883 - proclamarea Regatului și 1 Decembrie 1918 - Unirea Transilvaniei cu România. Fără actul constituțional de la Padeș din 1821, România care o cunoaștem astăzi nu ar fi existat.

Ionuț Țene

ART PRES

Artpres va fi site-ul tau preferat de noutati si articole cu o plaja larga de interes publicitar si documentar

www.artpres.ro

- MEDIA
- MUZICA
- MEDICINA
- TEHNOLOGIE
- COMUNICATE
- TEATRU SI FILM
- ANTREPRENORAT
- CAZURI UMANITARE
- NEWS
- SPORT
- LIFESTYLE
- EDUCATIE
- COREGRAFIE
- PSIHOLOGIE
- EVENIMENTE
- STIRI PRIN GAURA CHEII

Un sublim gest de îmbărbătare și credință al oștirii române față de Cuza-Vodă înainte de **“NOAPTEA CONJURAȚIEI”**

Motto: „Astfel, cu privire la domnia lui Cuza-Vodă, n-avem încă memorii. Doar când, dăunăzi, s-au serbat cincizeci de ani de la întemeierea României, unii ofițeri de-ai lui au vorbit, în ziarele jubulare, cu privire mai ales la crima împotriva onoarei pe care au făcut-o militarii conjurați din Februarie 1866. Mărturisirile au provocat polemici, cuprinzând alte mărturisiri, și cu toatele vor fi de folos aceluia care va fi în măsură a scrie pe larg și temeinic despre acea zi nenorocită.” (Nicolae Iorga)

Cuza-Vodă este un nume simbol al împlinirilor în mersul românilor către înfăptuirea unității lor național-statale și așa va rămâne pentru eternitate. Domnia sa începe în 1859 într-un moment de renaștere națională și se încheie brusc șapte ani mai târziu într-un climat tensionat de contradicții între politicienii români și de dispute între marile puteri europene pentru spațiul est-european.

Domnul „**Micii Uniri**” – Alexandru Ioan Cuza – dezvoltă un program politic ambițios. Se dovedește hotărât în realizarea unor schimbări fundamentale în organizarea politică, socială și economică a țării. Este un reformator în înțelesul deplin al termenului, dar un reformator care intră, nu după multă vreme de la înscăunare, într-un carusel de contestări, intrigi și încercări de blocare a inițiativelor sale legislative.

Încă de la începutul domniei sale, domnitorul Cuza se simte încorsetat în inițiativele sale îndeosebi de opoziția tot mai accentuată a Adunării Legislative, dominată de liberalii radicali și de conservatori. Reformele electorală și agrară în principal, dar și altele, sunt puse în pericol. Era periclitată astfel înaintarea țării pe calea modernismului, iar el, ca om dinamic și ambițios, nu mai are timp de așteptare. La 14 mai 1864 dizolvă Adunarea Legislativă, promulgă o nouă lege electorală și o nouă constituție, cunoscută sub numele de Statutul dezvoltător, care îi facilitează aplicarea în practică a programului său economic și social.

La fel de ambițios se arată Ioan Cuza-Vodă și în înzestrarea României cu instituții moderne (promulgarea noului Cod civil și a Legii educației în 1864, sporirea controlului statului asupra Bisericii Ortodoxe ș.a.). Ambițiile sale moderniste, justificate de altfel, nu sunt agreate de oponenții săi, cum nu este agreată nici maniera autoritară pe care o imprimă activității guvernului, forțat fiind de accentuarea manifestărilor opozanților săi.

Oricât de bine intenționat era și oricât de puternică îi era voința de a conferi un sens modern evoluției societății românești, inimosul domn constată cu mâhnire că este neînțeleș în demersurile sale reformatoare. De aici și până la frustrare (cu efecte asupra stării sale psihice și morale) și renunțarea treptată la pozițiile combatante nu a fost mare distanță. Adversarii îi urmăresc însă cu atenție „**mișcărilor**” și sesizează că este într-un moment de cumpănă care trebuie exploatat. Pregătesc în mare taină scenariul înlăturării de la putere a domnului. Un rol important îl joacă un grup de ofițeri care reușesc (și nu este greu de imaginat prin ce mijloace) să atragă de partea complotiștilor pe militarii din garda palatului. Cuza este astfel complet lipsit de apărare în urma trădării acestora. Grupul de

complotiști care pătrunde în dormitorul său în fatidica noapte de 10 spre 11 februarie 1866 îl forțează să abdice.

Complexă a fost criza politică din Principatele Unite anterioară detronării lui Cuza-Vodă, dar extinderea prezentării acesteia în relație cu atitudinea adoptată de domn ar însemna să ne îndepărtăm de la obiectivele noastre. Înainte să le abordăm, sunt de observat câteva aspecte legate de unele faze premergătoare înlăturării lui de la putere.

Lovitura de stat pregătită de conjurați timp de peste opt luni, între care se numără și câțiva ofițeri (coloneii D.Crețulescu și I.Călinescu, maiorul Lecca, căpitanii Candiano-Popescu, Pilat, Hondoca și Costescu), se pare că a fost bine securizată. Domnul Cuza receptează unele semnale despre pregătirea ei, dar rămâne impasibil. Nepăsător rămâne și la atentatele organizate împotriva sa ca și la avertismentele pe care le primește din partea unor rude, diplomați străini și cunoștințe. Pe diverse canale aflase că se pregătea detronarea sa de care nu erau străine unele mari puteri europene. Era tot mai mult convins încă înainte de conspirație că cea mai bună soluție atât pentru țară cât și pentru el, ca domn, era abdicarea voluntară. În ianuarie 1866, când cumnații săi Dimitrie și Teodor Rosetti își exprimaseră îngrijorarea pentru conspirația ce se pregătea, „*Cuza le răspunde nepăsător, că nu mai există motiv de conspirație, fiindcă el avea să abdice peste 2 luni, spre împlinirea cerințelor divanului ad-hoc*” (Titu Maiorescu). Nu-l „**mișcă**” prea mult nici avertismentul unui „**băiat de prăvălie**” cu câteva ore înainte de pătrunderea în dormitorul său în noaptea de zece spre unsprezece februarie (pe stil vechi) a conjuraților care îl arestează.

Detășarea colonelului Al.I.Cuza față de evenimentele care se precipitau și amenințau cu eliminarea sa din viața politică a țării, surprinde pe foarte multă lume, inclusiv pe complotiști. Nu credem că nu a realizat că nu numai tronul era în pericol ci și propria sa viață. Resemnare, blazare sau sfidare față de amenințări sau toate la un loc ar putea justifica atitudinea inertă în acele momente decisive ale existenței sale. Este, credem, o „**purtare deplin explicată**” de „**răsfângerea acelor împrejurări asupra sufletului său**”, după cum aprecia istoricul A.D.Xenopol. Era „**purtarea**” unui om politic care considera că a lucrat în favoarea țării și nu a dușmanilor ei și, dacă alții îl apreciau diferit, lăsa cale liberă pentru noi și poate mai bune fapte pentru țară.

Se simțea, desigur, adânc rănit de ridicarea împotriva sa a unor ofițeri ai Armatei Române, pe care o slujise cu dragoste și credință. Îl încălzea gândul că erau doar câțiva rătăciți și nu oștirea

întregă l-a trădat. Dovada de suflet pe care o are cu numai cinci săptămâni înainte de detronare este un mișcător imn primit în semn de adâncă prețuire din partea „**soldaților români**” (pe care îl prezentăm în versiunea originală precum și retranscris pentru facilitarea înțelegerii textului).

1-iu Ianuarie 1866

IMNU

Măriei Sale Principelui Domnitor

ALEXANDRU ION I

Din partea soldaților români

Doamne – ascultă – astă cântare,
E un cânt, dulce plăcut,
Este ziua călătoare,
Unui an ce a trecut.

Oastea-ntregă e-n picioare,
Și prin noi la al seu Domn,
Ea trimite salutare,
Și credință pentru Tron.

Salutare aducem ție,
Casei tale ce-o slăvim,
Căci de-acuma pe vecie,
Noi cu Țeara te mărim.

Ca Român avuși Virtute,
Și ca Domn Mântuitor,
Ai zdrobit relele multe,
Ce apăsa al tău Popor.

Până ieri noaptea domnise,
În căminul tuturor,

Mâna-ta lumină aprinse,
Liberând vetrele lor.

Astfel liberi, c-altă dată,
Ca în timpii strămoșești,
Ai făcut și-n noi să bată,
Inimi nobili, Românești.

Cale nouă ne așteaptă,
Doamne fii în veci cu noi,
Soarta Țării e legată,
De-aste brațe și de voi.

Steaua noastră protectoare
Veste bună ne-a adus,
Dumnezeul de-apărare,
Vrea ca noi să fim mai sus.

Să trăiești, dar înălțime,
Și la Țărul cel dorit,
Să duci nația ce-în tine,
Toată viața și-a întrunit.

Imnul era emanația „soldaților români”, adică a trupeților sau „opincarilor”, care constituiau „talpa țării” și nu al ofițerilor, deși nu toți puteau fi învinuiți de trădare față de capul statului, cum de altfel așa s-a și petrecut. Nu este exclus ca autorul sau autorul „imnului” (de fapt o odă de slăvire) să fi fost chiar ofițer, ceea ce conduce la presupunția că cel puțin unii dintre ei cunoșteau existența versurilor și au fost de acord cu conținutul lor. Un semn că posibil a fost așa îl conțin versurile celei de a doua strofe:

„Oastea-ntreagă e-n picioare,/ Și prin noi la al seu Domn,/ Ea trimite salutare,/ Și credință pentru Tron.”

Deci întreaga oaste este de partea Domnului căruia îi reconfirmă credința ei în slujirea celui ales în 1859. Și este susținătoare a domnului Cuza care a „sdrobit relele multe,/ Ce-apăsa al tău Popor” (strofa a 4-a) și „Ai făcut și-n noi să bată/ Inimi nobili, Românești” (strofa a 6-a).

Întregul conținut al „imnului” este, fără îndoială, incitant și merită întreaga noastră atenție. Nu dorim însă să ne îndepărtăm prea mult de ceea ce ne-am propus să relevăm în relație cu dramaticul sfârșit al domniei celui care a fost omul providențial pentru români la mijlocul veacului al XIX-lea.

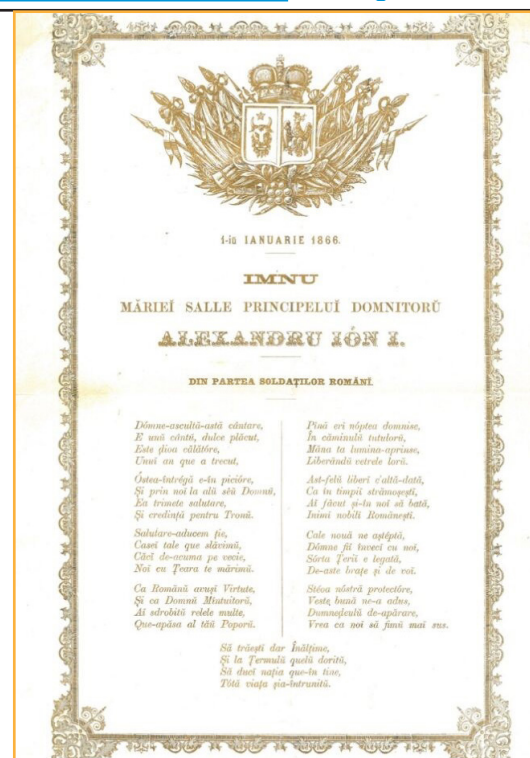
Spuneam ca Alexandru Ioan Cuza, într-un fel, nu era străin de ceea ce îi pregăteau adversarii săi, care îl învinuiau de autoritarism în actul de conducere a țării și de unele măsuri legislative care ar fi lovit interese economico-financiare ale boierimii în proces de îmburghezire și ale clerului. Știut este că domnitorul, care a înțeles necesitatea utilizării mijloacelor criptografice pentru camuflarea inițiativelor sale diplomatice, ar fi cunoscut și prin mijlocirea lor existența unor contestări la adresa politicii sale și a acțiunilor care le însoțesc, menite să-l compromită și să-l elimine din viața politică.

Nu vrem să forțăm nota apreciind că între cei care au contribuit la elaborarea „Imnului” (despre care nu avem informații până în prezent în afara documentului prezentat, tipărit cu litere aurite) s-a aflat și un cunoscător al criptografiei textelor. Ne referim doar la un posibil și ciudat „mesaj” rezultat din citirea succesivă a primelor versuri ale celor 9 strofe (al căror număr este apropiat sau identic cu numărul lunilor necesare organizării complotului împotriva domnului Principatelor Române):

„Doamne – ascultă – astă cântare,/ Oastea-ntreagă e-n picioare,/ Salutare aducem ție,/ Ca Român avuși Virtute,/ Până ieri noaptea domnise,/ Ast-fel liberi, c-altă dată,/ Cale nouă ne așteaptă,/ Steaua noastră protectoare,/ Să trăiești dar înălțime”.

Că oștirea română a avut altă atitudine față de Domnul sub care s-a înfăptuit unirea Moldovei cu Țara Românească o relevă A.D.Xenopol precum și alți iluștri cărturari români.

„Oricât ar fi căutat să se îndreptățească în ochii lor (ofițerii complotiști – n.n.) și oricât căutară zările favorabile mișcării a-i îndreptăți încă în umbră lăsându-i-se pe conștiință, când călcară pragul palatului” – aprecia Xenopol. **„Și lucrul a fost așa privit în sferile militarești – releva acesta în continuare – se vede din protestarea unui număr destul de mare de ofițeri între care doi generali, Florescu și Manu, 7 colonei, 7 locotenenți-colonei, 12 maiori, 40 capitani, 38 locotenenți și 48 sublocotenenți, care cer de la principele Carol reabilitarea onoarei armatei, prin o cercetare care să constate care sunt ofițerii care s-au făcut vinovați de trădare în noaptea de 10-11 Fevruarie? Prin urmare nu este exact ceea ce spune Românul (subl.în text- n.n.)”- și suntem întru totul de acord**

cu opinia marelui istoric – „Că nația întreagă și armata erau indignate de purtarea domnitorului și doria a lui răsturnare. Dacă lovitura a izbutit, s-a întâmplat numai mulțumită ghibăciei cu care conjurații au știut să pună mâna, în acea noapte, pe toate elementele cărora domnul încredințase paza lui personala”.

Rămân definitiv încrustate în memoria timpului rostirile marelui Eminescu la adresa făptuitorilor actului de la 10/11 februarie 1866, care sfârșesc în chip lamentabil o epocă eroică inaugurată de Revoluția de la 1848:

„Vor trece veacuri și nu va exista român căruia să nu-i crape obrazul de rușine de câte ori va răsfoi istoria neamului sau la pagina lui 11 februarie și stigmatizarea acelei negre felonii va răsări pururea în memoria generațiilor, precum în orice an răsare iarba lângă mormântul vândutului Domn. [...]”

La moartea fostului Domn, care a îndoliat o țară întreagă, Mihail Kogălniceanu rostea solemn: **“Nu greșelile, ci faptele lui Cuza-Vodă aduseseră a lui detronare.”**

Tanța TĂNĂSESCU

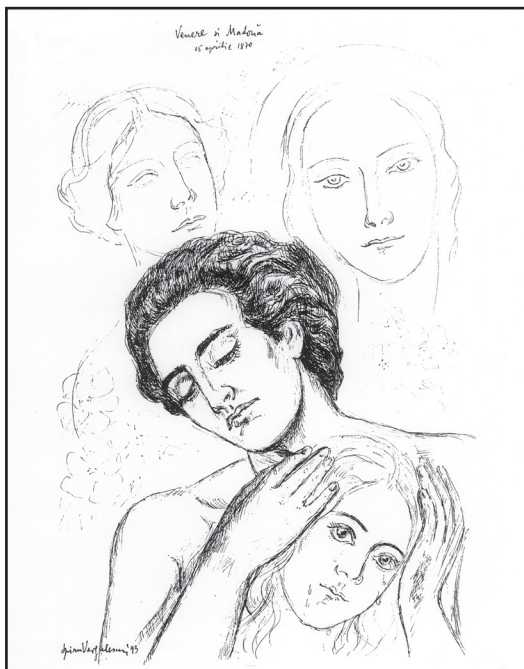
Parteneri sociali al publicației ”Români in Andalucia”

Sindicatul Național ”Forța Legii” - Sindicatul de partea Ta!

Maturizarea inspirației. Titanismul moral și problematica răului. Titanismul peisagistic

Felix NICOLAU

De abia cu începere din 1871 titanismul eminescian se îmbogățește cu motive noi, capabile să completeze energetismul juvenil cu nuanțe melancolice, obținute în urma utilizării unor metafore elaborate. Titanismul spiritual, cu ascendență în apriorismul kantian spațio-temporal, îi permite poetului să se plaseze, la alegere, în orice punct de pe axa temporală, cu scopul de a compara trecutul cu prezentul. O închinare lui Ștefan-Vodă aduce în prim plan „**strunile plesnite și harpa desfăcută**”, expresie orfică a durerii celui care vede la Putna înmormântată pentru totdeauna gloria militară română.

Titanismul peisagistic prinde contur o dată cu varianta din 1871 la Andrei Mureșanu, unde cadrul natural este „**de-o romanticitate sălbatecă**”, cu „**brazi acățați de vârful de stânci**”. În mijlocul acestei naturi răvășite poetul ardelean contemplă trecutul „**și-icoana lui barbară**” ori ascultă „**vocea cea măreață/A undelor teribili, înalte, zgomotoase**”, glasul „**undelor de timp**” pentru a afla care este pârghia ce „ridică viitorul – puterea care toarce/Al vremii fir”. Cum va fi cazul de acum încolo în opera literară a lui Eminescu și aici titanul dovedește incontestabile calități de gânditor și vizitor. Ceea ce declanșează revolta – în fapt o contemplație a revoltei – este identificarea răului ca „sâmburele lumii” înscris în „**cartea lumii d-eterună răutate**”. Răul se verifică, astfel, ca ούσις πρώτη, ca substanță primă de sorginte aristotelică ce poate afirma ori nega mai multe predicate și care refuză să preia statutul de atribut al vreunui subiect. Treptat, problematica morală o înlocuiește pe cea erotică, aducându-l pe tânărul poet aproape de inspirația lui Carducci: „**Piei, cânt de-amar; într-alt chip de zăbave/Un patos nou ce-ntreg mă inundează:/Aș vrea în larva spadei, mânioasă,/C-un vers de-Alceu s-aprind simțiri grozave**”.

Cu plecare din acest punct se declanșează rebeliunea lui Mureșanu, care înțelege – ca mai târziu proletarul din împărat și proletar – să ridice poporul împotriva unei false orânduiri sociale: „**O, ridicați în suflet gigantici vijelii/Și sfărâmați c-o mândră strigare triumfală/Ordinea cea nedreaptă,**

șireată, infernală”. Pe urma marilor romantici și dintr-un sentiment al neputinței dureroase, rebelul îl invocă pe Satan, „**geniu al desperării**”, singurul care ar putea să-i transforme în realitate viziunile apocaliptice: „**O! de-aș vedea furtuna că stelele desprinde,/Pe cer talazuri mândre înalță și întinde,/Și nouri ca sloiuri de gheață aruncate,/Sfărâându-se de-a sferei castele înstelate -/Cerul din rădăcină nălțându-se decade,/Târând cu sine timpul cu miile-i decade,/Se-nmormîntează-n caos întins fără de fine,/Zburând negre și stinse surpatele lumine./Văd caosul că este al lumilor săcrii,/Că sori mai pâlpâi roșii gigantice făclii/Și-apoi se sting. – Nimicul, lințoliu se întinde/Pe spațuri deșerte, pe lumile murinde!**”. Invocarea lui Mors, „**Ahanghel al morții cei bătrâne**” este provocată – monologhează Mureșanu – de „**titanica turbare/Ce-n așchii sclipitoare gândirea mi-o sfărâmă**”, de certitudinea unei prestabilite dizarmonii universale. La fel, Carducci repudia contemporaneitatea meschină: „**Stau lângă ele-aici și mă cutremur/Nedrepte vremi disprețui, zvârl blestemul/Spre lumea rea – alt nu mai pot – pe veci!**” (XLIX în Santa Croce).

Anul următor aduce o adâncire a demonismului eminescian, determinată de o marcată decepție a poetului cu privire la răsunetul social al mesajului versurilor sale. Faptul acesta va favoriza răsfrângerea unui talent atât de complex pe tărâm metafizic și redefinirea în direcție barochistă a încărcăturii stilistice ca pandant al viziunilor cosmice. Un fragment ca Egiptul redă admirativ silueta magnifică a anticei Memfis: „**Mur pe mur, stâncă pe stâncă, o cetate de giganți -/Sunt gândiri arhitectonici de-o grozavă măreție!/Au zidit munte pe munte în antica lor trufie/l-a-mbrăcat cu-argint ca-n soare să lucească într-un lanț**”; silueta ce este proiectată cosmic după ce fusese absorbită mintal de elementul acvatic: „**Ca un gând al mării sfinte, reflectat de cerul cald/Ș-aruncat în depărtare**”. Când excelenței urbane nu-i mai corespunde un nivel etic pe măsură al locuitorilor, magul, „**paza răzbunării, a cetii semnului întors**”, pedepsea convenită unei „ginți efeminate”. Păzitorul buneii măsuri declanșează o apocaliptică furtună de nisip, capabilă să anuleze acumulările civilizatoare: „**Uraganu-acum aleargă pân'ce caii lui îi crapă/Și în Nil numai deșertul nisipișul și-l adapă/[...]/Memfis, Teba, țara-ntreagă coperită-i de ruine,/Prin deșert străbat sălbatec mari familii beduine**”. Magul nu împărtășește idealul prometeic și, precum la filosofii presocratici, ciclurile existențiale au un sfârșit catastrofic în momentul când nu-și pot menține rectitudinea morală. Ca urmare, întreg edificiul civilizației umane va fi scufundat, înghițit de Okeanos, asemenea Atlantidei: „**Marea-n fund clopote are care sună-n orice noapte;/Nilu-n fund grădine are, pomi cu mere de-aur coapte**”.

„**Ilimitatul volum tanatologic**” și o metaforică „**transgresiune a regnurilor**” se regăsesc în Demonism, acolo unde pământul este „**Titanul mort**” care din „**sântul suc al stinsei sale viețe**” ridică în umanoizii – altminteri neputincioși – care-i împânzesc trupul: „**Gândiri de-o nobilă, naltă**

răscoală”. Numai datorită acestui erou sacrificat în lupta contra unui demiurg demonic („**mare/ Puternic egoist**”), omul poate accede la demnități ontice. Titanul este „**duiosul tată**” care-și îndeamnă copiii să rezolve „**enigma scumpă**” a vieții, scop în care el vorbește „**în cugetări/Strălucitoare, varii,-mbălsămate,/În flori, în râuri, în glasul naturii**”. Neînțeleș, însă, el rămâne un „**Titan bătrân cu aspru păr de codri**” ce „**Plânge în veci pe creștii feței sale/Fluvii de lacrimi**”, în timp ce „**Uscat...stors de dureri este adâncu-i -/Și de dureri a devenit granit**”. Panteismul acestor versuri poate fi pus în legătură cu filonul oriental din gândirea poetului român, care are viziunea unei structuri răsturnate a lumii, dat fiind că zeul suprem este de fapt întruchiparea supremă a răului, în timp ce susținătorul ideii binelui va fi predestinat să ajungă victimă. De aceea Eminescu are revelația mineralului, a elementarului ca substanță purificată prin suferință, așa cum o avuseseră și Goethe, Novalis și Schelling. Imnul înălțat de poet Demonului-Titan este, cu adevărat, un imn către principiul benign, a cărui revoltă titanică este justificată de injustiția care stă la baza propulsării istoriei: „**O, Demon, Demon! Abia-acum pricep/De ce-ai urcat adâncurile tale/Contra nălțimilor cerești;/[...]/Tu ai fost drept, de-aceea ai căzut./Tu ai voit s-aduci dreptate-n lume;/ El e monarh și nu vrea a cunoaște/Decât voința-și proprie și-aceea/E rea**”. Greșeala Titanului constă, așadar, în neînțelegerea faptului că „**Dreptatea nu-i nimic fără de putere**”, că voința de putere este combustibilul cosmic. Luându-și ca model dictatura lui Ormuz, în religia mazdeistă, Eminescu opune figurii cezarului pe cea a anarhistului, instituind o dialectică a contrariilor ce diminuează rostul luării în discuție a unei Weltanschauung pesimiste. Eludarea pornirii anarhiste, îndreptate contra unei realități à rebours, se poate face numai prin intermediul visului, întrucât acesta este „**creația inconștientului, este dublul mai pur al realului**”. La fel, considera Pompiliu Constantinescu, „romanticii germani voalează existența în bruma deasă a imaginii subiective pe care o substituie lumii reale. E un idealism voluntar exasperat, născut din necesitatea de a crea o altă lume. Pesimismul însuși, colorat de închipuirea unui Novalis, Shelley, Eminescu, e o formă invertită de idealism, o transpunere într-o existență ce-și creează legile după propriile ei premise arbitrare”.

Capacitatea imaginarului eminescian de a se răsfrânge simultan pe două planuri – unul concret-social și altul complet ficțional – este confirmată magistral, de exemplu, în poemul Miradoniz, de asemenea din 1872, unde fantezia poetului creează un decor de o luxuriantă ce amintește de tablourile lui Rousseau Le Douanier. Naivitatea construcției, însă, nu este caracteristică penelului eminescian, care trasează contururile cu mare fermitate, chiar dacă metoda folosită este hipertrofierea. Titanismul din Miradoniz este unul exclusiv peisagistic; astfel, „**Miradoniz avea palat de stânci,/Drept streășină era un codru vechi/Și colonadele erau de munți în șir/Ce negri de bazalt se înșirau**”. Decorul construit pe verticală cunoaște

o diviziune, respectiv verticalul aproape celest și verticalul adâncimilor, al subteranului, axul median fiind fluviul-oglină, sursă germinatoare a acestui tărâm virginal: „O vale-adâncă ce-ngropa în codri,/ Vechi ca pământul, jumetă din munte,/Mâncând cu trunchii ruși scările negre/De stânci [...]O vale-adâncă și întinsă, lungă,/Tăiată de un fluviu adânc, bătrân,/Ce pe-a lui spate văluroase pare/A duce insulele ce le are-n el -/O vale cât o țară e grădina/Castelului Miradoniz”. După ce a înfățișat o natură gotică grandioasă, poetul se concentrează asupra aspectelor fragile, delicate ale mediului, pe care le hiperbolizează; ochiul său vrăjit ajunge să distingă: „Păduri cărora florile/Ca arborii-s de mari. Roze ca sorii,/Și crini, ca urnele antice de argint”. Urmând cerințele unui realism fabulos, Eminescu sporește proporțional și calitățile olfactive ale plantelor supradimensionate: „Tufe de roze sunt dumbrăvi umbroase/Și verzi-întunecoase, presărate/Cu sori dulci înfoiași, mirositori -/E-o florărie de giganți”. (Ne aflăm la un pas de acea *Matinée d'ivresse* a lui Arthur Rimbaud, unde peisajul este invadat de „une débandade de parfums”). Deși o excrescență, parcă, a răbufnirii vegetale, palatul cu coloane și „înalte hale cu plafondul/Lor negru strălucit”

îndeplinește o funcție de încoronare ierarhică a întregului ansamblu; el rămâne un „hyper-eon” plutitor într-o hōlderliniană „ewige Klarheit” („lumină nepieritoare”). Riscul haosului fiind semnalat din vreme, el este transformat în cosmos prin acțiunea coercitivă a forței ordonatoare a imaginației poetice. În acest sens acționa și sfatul lui Adam-Kepler din Tragedia omului a lui Madach Imre: „Să nu te temi că-nchipuirea ta/Trece hotarul larg al firii noastre,/Căci nu-s porunci și lege nu-i în artă!”

Oglinzile întunecate ale zidurilor castelului constituie, în același timp, limita maximă până la care se poate avânta individul cutezător în avântul său către „a cerului arcuri mărețe”, o „poartă închisă [ce, n.n.] devine cauza complexului luciferic”. Același palat, ca țintă a călătoriei unui Halbgott, guvernează și întinderile spațiale ale poemului orfic Ecò: „Castelul se naltă, se-ncruntă,/Și-a murilor muchie și creștetu-i nalt/De nouri și ani se-ncăruntă”, reușind să îmbine masivitatea medievală cu o imponderabilitate diafană: „Palatul plutea în magie/Aurie”. Tocmai această suprapunere a aparenței feerice peste soliditatea seculară face din castelul eminescian

– cu echivalentele lui: peștera și hala oceanică – un „*unerklärlicher Proteus*”, în formularea romanticului german Eichendorff.

Atitudinea titanică îi este caracteristică, în mod surprinzător, tinerei din poemul Ecò care, spre deosebire de Cătălina tânjește după marile provocări ale categoriei departelui: „Doresc doar ca în fundul mării/Să mă ia cu sine-n serai,/În nalte albastrele sale,/Furtuna, copila de crai./Doresc ca să intru cu luna/În dome de nouri, ce pier -/Doresc cu popoare de stele/Să merg drumul mare din cer”. Ea, asemenea ciobanului din Miorița, are „o viziune concretă a Totului”.

Chiar și într-un poem de substanță orfică, muzical-rarefiată, Eminescu simte nevoia să dispună arhitectural până și formele perisabile ale norilor care „par o cetate în lună” cu stâlpi suri, în timp ce luminătorul nopții iese „dintr-a stîncilor colți”. Faptul acesta certifică marea atracție pentru palpabil și strictețe morfologică a unui poet ce începea să se îndepărteze de abstracționismul conceptual al poeziei românești anterioare și chiar contemporane lui.

Cristian Mihail Deac - “Fiorduri cu Sfinți”

În preajma *Zilei Culturii Naționale*, atât de importantă pentru noi, românii, am considerat că este adecvat să începem să cunoaștem câte ceva despre literatura care se naște sub ochii noștri, aici, în Peninsula Iberică, și am ales să vorbesc despre un scriitor care are la îndemână binecuvântările Universului - **Cristian Mihail Deac**.

Despre Cristian Mihail Deac am mai vorbit și în alte împrejurări și sunt sigură că voi mai vorbi, pentru că opera sa nu se va sfârși aici. Un inger îi stă alături și îi deschide calea literelor. Are inimă de poet, știe măsura și cunoaște legile nescrise ale sufletului, așa încât, apropiindu-te suficient descoperi parfumul creației care îl învăluie și îl însoțește oriunde s-ar afla.

Este un om foarte special despre care spuneam în “Cuvântul Înainte” al volumului de poezie “*Fiorduri cu Sfinți*”, apărut la prestigioasa editura *Nuevos Ekkos*, în Madrid, următoarele cuvinte: “*Autorul nostru este un preot care poartă ortodoxia în sânge, ceea ce nu-i împiedică dorința de a ști mai mult, de a înțelege efectul Sfântului Cuvânt în alte contexte, în alte realități, obiceiuri, și acest lucru se simte în cuvintele folosite pentru a ridica această parte foarte interesantă a operei sale*”.

Cristian Deac poartă pe umerii săi inocența munților, frumusețea femeii, a celui mai iubit exponent al acesteia care este mama, icoana prezentului și a viitorului la un loc. “*Inima mamei/ Lingura de lacrimi/ Inima mamei/ Raiul din Rai*”

Misterul este binecuvântat mereu cu parfum de vioare pentru a înșela subtil duritatea momentelor, pentru ca totul să fie mai ușor și să nu ne pierdem speranța. Observă bine Cristian Mihail Deac, cu eleganță, că știința adâncă vine mereu din rădăcini, substanța găsită numai în înțelepciunea bătrânilor noștri, acest aur atât de puțin prețuit, esența care ne însoțește de la începuturi până la sfârșit, având grijă de noi, curățând urmele care pot rușina sufletul.

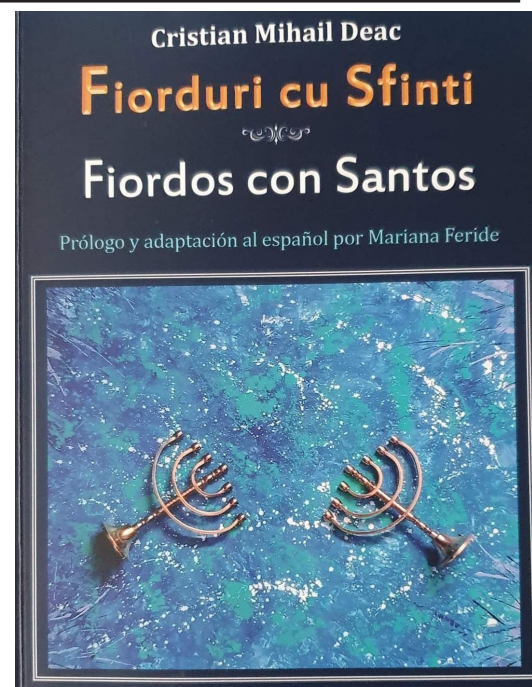
“*Intr-o lume decadentă/ bătrânul/ spală farfuriile indiferenței/ și ale ignoranței*.”

Înșetat de aceeași nevoie, Cristian Mihail Deac, întrebă, se întrebă și așteaptă că Dumnezeu să-i răspundă la întrebări. Inșă, înainte de a cere, oferă sufletul său lui Dumnezeu, creează scenariul cerut, cel care poate stârni reacții la acțiuni. Și întâlnim câmpuri uscate, nevoiașe, moartea la pândă, munți, stejari, evrei, țigani, cântece de lebadă neagră care însoțesc prezentarea autorului în fața lui Dumnezeu; sunt momente când lectura se oprește de la sine și te trezești singur în câmpurile nesfârșite a unui Esenin disolus a cărui febră interioară imprimă propria ariditate prafului, acea uscăciune necesară distrugerii pe care ochiul o înțelege, pentru a putea construi o taiga în floarea vieții, care să poarte numele său și al eternității.

Aceasta este frumusețea și gingășia cuprinsă în poezia lui Cristian Mihail Deac care ne mai spune că: “*Totuși, eu sunt /viața după război,/ și după pedeapsă,și, de asemenea, după moarte*.”

“*Fiorduri cu Sfinți*” este un volum de poezie, care încearcă să dezvăluie ceea ce tot credinciosul a păstrat în înalta sa conștiință, adică valori care coincid și care cu iubire, care este Dumnezeu Inșuși, unește religiile. Este o caldă extindere a unei mâini către o altă mână, gândind-ne doar la Dumnezeu, a cărui construcție vesnică suntem și unde se face omniprezentă voința lui din Sfintele Scripturi. Este o căutare continuă și continuată a liniilor directe care pot coincide în însemnările ancestrale și mai ales în ceea ce numim suflet și spirit. Cu toții avem întrebări, și pe bună dreptate, pe unii ne apropie de Dumnezeu, pe alții mai puțin, însă importantă este căutarea, pentru că până la urmă, ceea ce se dorește se află în noi și acolo este important să ajungem.

Avem în mână o carte de poezie care cheamă la reconciliere, la bunătate, la acea suferință interioară care te face să crești ca și ființă umană, în care măslinii își întind ramurile către nemurirea Carpaților și câmpiile pe care le îmbrățișează,

mângâind un suflet exilat și construind o lume interioară plină de frumusețe în care Dumnezeu este singurul adevăr recunoscut.”

Și terminăm cuvântul înainte cu această concluzie care nu s-a schimbat în inima și conștiința mea.

“*Aceste sunt intențiile lui Cristian Mihail Deac, poetul iubitor și propovăduitor al cuvântului lui Dumnezeu, iar dacă propunerile sale învăluite în lirism, ajung la inimile voastre, autorul și-a îndeplinit misiunea pământească de scriitor și purtător al cuvântului sfânt*.”

Aș mai avea de adăugat doar că, despre acest minunat scriitor vom mai auzi cât de curând, că este un privilegiu pentru mine să-mi fie prieten și, dacă în această dezordine lumească un om ca el există, există speranță. Să citim, mult, și să iubim, numai așa putem face față vieții.

Mariana Feride Moisoiu,
Poetă, scriitoare și promotor cultural

ROMÂNII DIN STRĂINĂTATE ȘI IMPORTANȚA STRUCTURILOR

Titi SULTAN,
Specialist in drept constituțional și parlamentar

art. 65 alin. 2 din Constituție, Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului.

Implicațiile adoptării unei poziții sau alteia cu privire la rolul Regulamentelor Parlamentului, al cadrului pe care îl oferă acesta în ce privește atât relațiile interne, cât și cele externe ale Parlamentului, sunt însă foarte mari. Dacă se acceptă ideea că Regulamentele Parlamentului nu se pot referi decât la probleme ce privesc în mod strict viața parlamentară, ar însemna că atât din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și din Regulamentul Senatului să fie eliminate, în final, orice prevederi care nu s-ar referi direct la probleme legate de funcționarea diferitelor mecanisme ale activității parlamentare. Autonomia regulamentară se regăsește în practica elaborării unor Regulamente parlamentare separate, în cazul existenței unui sistem bicameral, independent de orice participare a celeilalte Camere sau de influența executivului.

Spre deosebire de legi, care reprezintă rezultatul unei colaborări între puterea executivă și puterea legislativă, regulamentele parlamentare reprezintă rezultatul autonomiei Parlamentului, a unor hotărâri proprii pe care Parlamentul le adoptă cu privire la organizarea și funcționarea sa și la sistemul său relațional. Regulamentele Camerei Deputaților și Senatului au o structură similară, cuprinzând reguli pretabile constituirii organelor de lucru ale Camerelor, norme referitoare la configurarea structurii politice a fiecărei camere -grupurile parlamentare- precum și la constituirea, organizarea și funcționarea organelor de lucru ale acesteia -președintele, biroul permanent și Comitetul ordinii de zi, comisiile parlamentare-, regimul desfășurării lucrărilor, aspectele procedurale legate de controlul parlamentar curent asupra activității executivului -moțiuni, întrebări, interpelări, informarea parlamentarului, petiții -, statutul

parlamentarului și serviciile Camerei.

În acest context, la nivelul fiecărei camere a Parlamentului, funcționează comisiile pentru comunitățile de români din afara granițelor țării, iar în Circumscripția Electorală Nr. 43- circumscripție electorală pentru cetățenii români cu domiciliul în afara țării au fost aleși patru deputați și doi senatori.

Foarte importantă este adoptarea de către Parlamentul României a Legii nr. 198 din 4 iulie 2023- Legea învățământului preuniversitar, care în Capitolul IV, Secțiunea a 14-a, se referă la învățământul pentru beneficiarii primari români din afara granițelor țării și românii reînțorși în țară.

Printre cele mai importante dispoziții cuprinse în această lege care se referă la comunitățile de români din afara granițelor țării evidențiem următoarele;

-Guvernul sprijină învățământul în limba română în țările în care trăiesc români de pretutindeni așa cum sunt definiți de Legea nr. 299/2007 privind sprijinul acordat românilor de pretutindeni, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu respectarea legislației statului respectiv;

-Ministerul Educației, în colaborare cu Ministerul Afacerilor Externe și Departamentul pentru Românii de Pretutindeni, poate organiza unități de învățământ de tip „școală românească din afara granițelor țării”, cu predare în limba română, pe lângă oficiile diplomatice și instituțiile culturale ale României în străinătate, precum și cursuri de limbă, cultură și civilizație românească, prin Centrul Național Românesc pentru Învățământ la Distanță, în conformitate cu legislația statului respectiv, în unitățile de învățământ unde învață un număr considerabil de preșcolari și/sau elevi români;

-Lista probelor, conținutul programelor, calendarul, procedura, precum și modul de organizare și desfășurare a evaluării naționale și a examenului național de bacalaureat se stabilesc de Ministerul Educației, printr-o metodologie specifică aprobată prin ordin al ministrului educației;

-Unitățile de învățământ înființate în conformitate cu prevederile alin. (2) sunt cuprinse într-un registru special gestionat de Ministerul Educației conform metodologiei aprobate prin ordin al ministrului educației;

-În cadrul rețelei școlare se pot înființa grupe de acomodare pentru elevii români reînțorși în țară după perioade îndelungate petrecute în afara granițelor României;

-La cererea părintelui sau a reprezentantului legal al elevului care nu a fost înscris în sistemul

În majoritatea statelor, regulile de organizare și funcționare a Parlamentelor ocupă un loc deosebit în cadrul sistemului surselor de drept, în unele situații (ca de exemplu în sistemul britanic) ele nemaiputând fi supuse nici unei alte forme de control. În România, după anul 1990, nu a fost niciodată contestată valoarea juridică de sursă de drept a Regulamentelor Parlamentului, acestea fiind considerate incluse printre sursele de drept constituțional.

De aceea, aceste „legi interne ale adunărilor parlamentare” cu privire la funcționarea și disciplina lor sunt de o importanță deosebită deoarece, nu de puține ori, ele reprezintă un instrument care „are adesea mai multă influență decât Constituția însăși asupra mersului treburilor publice”. Obiectul regulamentelor îl constituie, potrivit dispozițiilor art. 64 alin.1 din Constituție, organizarea și funcționarea fiecărei Camere a Parlamentului.

În mod corespunzător există, în temeiul acestei prevederi constituționale, câte un regulament al fiecărei Camere a Parlamentului - Regulamentul Camerei Deputaților și Regulamentul Senatului - precum și, în temeiul

de învățământ din România în ultimii doi ani, DJIP/DMBIP organizează în cadrul unităților de învățământ grupe de acomodare, în conformitate cu metodologia aprobată prin ordin al ministrului educației. Grupele de acomodare au ca obiectiv sprijinirea elevului în dobândirea unui nivel corespunzător de limbă română și în recuperarea decalajelor de orice fel, precum și integrarea facilă în sistemul național de învățământ preuniversitar, prin activități extrașcolare; - Pentru organizarea și predarea noțiunilor de limbă, cultură și civilizație românească în cadrul grupelor de acomodare se pot organiza sesiuni de informare și schimburi de bune practici cu persoanele implicate în predarea cursului de Limbă, cultură și civilizație românească, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 454/2008 pentru aprobarea Proiectului Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului privind predarea cursului de Limbă, cultură și civilizație românească în unități de învățământ din state membre ale Uniunii Europene;

-Ministerul Educației poate acorda anual burse românilor de pretutindeni, care doresc să studieze și sunt înmatriculați în cadrul unităților de învățământ de stat din România, pe baza metodologiei aprobate prin ordin comun al ministrului educației și al ministrului afacerilor externe;

-Numărul de burse se aprobă, anual, prin hotărârea Guvernului privind cifrele de școlarizare; - Condițiile de școlarizare a bursierilor români de pretutindeni se stabilesc prin ordin al ministrului educației, cu consultarea Departamentului pentru Românii de Pretutindeni, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I;

-Condițiile de finanțare a beneficiarilor de burse prevăzuți la alin. (11) se stabilesc prin

hotărâre a Guvernului, inițiată de Ministerul Educației;

În baza unor documente de cooperare bilaterală pot fi selectate cadre didactice pentru activă în unități de învățământ din străinătate pentru predarea limbii române și, respectiv, a unor discipline nonlingvistice în limba română. Condițiile financiare aplicabile și forma de angajare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, inițiată de Ministerul Educației;

-Elevii români din afara granițelor țării, bursieri ai statului român, beneficiază de o reducere de 75% pentru accesul la muzee, la concerte, la spectacole de teatru, de operă, de film, precum și la alte manifestări culturale și sportive organizate de instituții publice, pe teritoriul României;

-La întoarcerea în țară, elevii pot fi înscriși în unitățile de învățământ preuniversitar pe baza unei metodologii aprobate prin ordin al ministrului educației;

-Se înființează Centrul Național Românesc pentru Învățământ la Distanță, denumit în continuare CNRID, instituție publică, de interes național, în subordinea Ministerului Educației, cu personalitate juridică, cu buget propriu de venituri și cheltuieli, finanțată din venituri proprii și din subvenții de la bugetul de stat, cu scopul de a promova identitatea culturală românească și dialogul intercultural, în baza acordurilor bilaterale semnate în acest sens, prin oferta de programe de limbă, cultură și civilizație românească în străinătate;

-Statul român, prin intermediul CNRID, oferă programe de limbă, cultură și civilizație românească ca parte a învățământului antepreșcolar, preșcolar, primar, gimnazial și liceal, conform metodologiei și programelor

stabilite prin ordin al ministrului educației;

-CNRID oferă programe de limbă, cultură și civilizație românească, precum și alte programe educaționale de interes general, ca parte a învățării pe tot parcursul vieții, cetățenilor români și străini, conform metodologiei aprobate prin ordin al ministrului educației și unei oferte proprii;

-Ministerul Educației și/sau CNRID, după caz, încheie acorduri de colaborare/parteneriate pentru implementarea programelor în unitățile de învățământ din străinătate. (5) Sediul, structura organizatorică și regulamentul de funcționare ale CNRID se stabilesc prin hotărâre a Guvernului;

-Pentru îndeplinirea misiunii sale, CNRID poate: a) să perceapă taxe pentru serviciile prestate, cu excepția celor prevăzute la alin. (2); b) să primească finanțări din bugetul de stat; c) să exploateze drepturi de proprietate intelectuală; d) să elibereze atestate, diplome și certificate de studiu;

-CNRID are acces și promovează toate resursele educaționale deschise ale Ministerului Educației;

-CNRID utilizează resurse educaționale deschise care includ Biblioteca școlară virtuală și Platforma școlară de e-learning „Învățăm în România”. Acestea vor cuprinde cel puțin următoarele: programe școlare, exemple de lecții pentru toate temele din programele școlare, ghiduri metodologice, exemple de probe de evaluare. Resursele digitale sunt protejate de Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Continuarea articolului în numărul următor.

Obiectivele unui început de an

rareori o lipsă de ambiție, ci mai degrabă o lipsă de educație. Adevărul este că stabilirea obiectivelor a devenit o artă pierdută care este rareori predată la școală sau la locul de muncă. Companiile se grăbesc să ceară angajaților să îndeplinească obiective, însă instruirea de calitate în acest sens este rareori furnizată.

Este necesar să înțelegem că starea de obiective este un proces iar îndeplinirea lor presupune schimbare de atitudine și de comportament. Avem nevoie de instruire pentru a înțelege și pentru a pune în practică acest proces deoarece de cele mai multe ori îndeplinirea obiectivelor „ne obligă” să dobândim obiceiuri, abilități și credințe noi -iar asta presupune multă muncă, multă informație de acumulat, perseverență și încredere în noi înșine.

Mai jos câteva aspecte pe care ar fi bine să le luăm în considerare atunci când stabilim obiective:

- 1.Înțelegerea conceptului de obiective S.M.A.R.T
- 2.Validarea obiectivului – să ne asigurăm că nu este un obiectiv preluat de la altcineva.
- 3.Clarificarea faptului că îndeplinirea obiectivului

merită investiția de timp și/sau bani.

4.Îndeplinirea obiectivului respectă setul nostru de valori personale.

5.Generarea unui plan de acțiune specific pentru fiecare obiectiv, cu termene limită de îndeplinire pentru fiecare activitate.

6.Necesitatea unui sistem de planificare care să ne ajute să punem în practică planul de acțiune-este important să evităm amânarea.

7.Măsurarea progresului și al rezultatelor- de aceea trebuie să avem obiective scrise.

Stabilirea obiectivelor poate fi o modalitate incredibil de puternică de a face schimbări pozitive în viața noastră deoarece ne ajută să avem claritate referitor la ceea ce ne dorim să obținem în toate ariile vieții. Paul J. Meyer, pionier al industriei de dezvoltare personală spunea:

Oamenii de succes stabilesc obiective și își controlează prioritățile în toate ariile vieții.- Paul J. Meyer

Camelia Potârniche- Partener LMI România

Este deja un obicei să ne setăm cel puțin un obiectiv sau o rezoluție de Anul Nou. Avem în față un nou început, avem gânduri și dorințe de mai bine și o mare încredere în noi.

Un sondaj realizat de YouGov ne arată că 87% dintre cei care stabilesc obiective la început de an sunt încrezători că le vor îndeplini însă, dovezile arată că mai puțin de 7% dintre aceștia o și fac. Oare de ce restul de 80% nu-și îndeplinesc obiectivele?

Problema cu stabilirea obiectivelor este

„Aventurile Dragomirei. Povestiri tradiționale și universale reinterpretate”

După „Caietul Dragomirei” – un material auxiliar alternativ pentru învățarea limbii române, „Aventurile Dragomirei” reprezintă un demers de suflet cu dublă valență: literară și didactică dar și o formă de rezistență și o provocare la asumarea, păstrarea și transmiterea valorilor autentice românești.

Din punct de vedere literar, știm că orice țară din lume își are legendele și basmele sale, transmise fie prin viu grai, fie învățate la școală. Multe dintre acestea stau la baza formării umane și culturale a generațiilor viitoare, astfel că rolul și ponderea lor în educația tradițională a fiecărei țări este vital.

Limbajul în care sunt scrise povestirile și basmele din acest proiect reînvie limba română vorbită cu arhaismele și regionalismele sale, putând fi considerată chiar un limbaj alternativ al unei realități care de multe ori mai există doar în imaginar.

Spărgătorul de Nuci

Poate voi credeți că fiind cumiți doar copiilor li se așază dorințele ca să se capete cu o împlinire!

În țările cumsecade, ca să vă las fără zăvor mirarea, iernile nu fac doar frig, acoperă tot ce-i dedesubtul cu moale de zăpadă.

În Germania, că trebuie să încep să povestesc de undeva, niciun Crăciun nu se înduplecă dacă nu e să ningă, cât să se vadă, înainte.

Și în casa Stahlbaum, bucuria se ițea de pe unde mai puțin te așteptai, pentru că domnul Stahlbaum, dar o să îi zicem tatăl Clarei și al lui Fritz, că dacă ni se prăvălește limba cine mai spune istoria, se învățaseră cu daruri și brad împodobit și orice nu era petrecere, primire puțină Crăciunului li se părea.

Și nici nu am zis de două ori Stahlbaum că trebuie să zicem Dresselmeyer. Dar o să îi spunem unchiul Clarei și a lui Fritz.

Unchii sunt duși la un croitor căruia părinții nu-i prea nimeresc zăvorul. Că altfel s-ar înțelege într-un nod baierele pungii și nu ar sta după tot moftul nepoților.

Drosselmeyer ceasornicarul avea ani de când era unchi și din bine în mai mult își ducea și fâgăduința și împlinirea ei, iar Clara și Fritz știau, de dinainte să vadă, că nu degeaba vor foșni hârtie și mătăsuri pe deasupra darurilor.

Oleacă nu stăteau din joaca de-a dorința; Clara își pusese încrederea că un an întreg va sta după balerine și orchestră, mânuindu-le când la dans, când la odihnă, într-un teatru cât colțul camerei, numai al ei.

Fritz nici nu era sigur pe unde va mai putea fi găsit căci nu puținor lupte urma să le opintească cărările împreună cu soldații de plumb la a căror căpitanie spera.

Demult i-ar fi înfășat somnul pe copii dacă nu ar fi așteptat rândul la cadouri.

Bine, și cei mari lăsaseră ospățul să stea singur și se făcură cu toții împrejur bradului din salon.

Se licăreau înspre Drosselmeyer pentru că de la el se aștepta ce nu fusese chip de la părinți.

Și o fi fost că se flăcăreau lumânările, ori că

unchiul dăduse toate pe o dorință, toți stăteau abia-abia să nu-i ia din mâna cadoul scos din buzunarul paltonului.

Clara se trezi cu palma plină și, pipăind hârtia, încerca să și știe deja ce se afla înăuntru.

Doar că ceea ce credea că dibuise din buricele degetelor ca fiind o păpușă care dansează, se dovedi a fi un Spărgător de Nuci.

Cum n-ai ce greși, o spune și numele: cum să te joci cu ce nu-i jucărie și ce să faci cu îndemânarea lui când ție-ți trebuie la cine să ții și să iei noaptea pe pernă lângă tine.

Se puse departe cu joaca Fritz, mai că parcă se înțelesese să îi fie păpușă Spărgătorul Clarei. De asta și suferi fetița când frățiorul ei îl frânse c-o alună care nu i se potrivise. Așa și adormi, la îndemâna bradului, cu Spărgătorul ținut între lacrimi și alint cu mâna.

Că ții veghe sau stai la somn, miezul nopții tot bate și, neștiind unde e statornică, Clara văzu cum Pomul de Crăciun, unde o dădeai unde te uitai, tot creștea și, în jurul lui, roată în altă roată, se ticsise de șoareci soldați toată camera.

Poate dacă ar fi fost trează nu s-ar fi simțit atât de nevolnică dar așa i se făcu frică și tot ce spunea semăna a strigăt. Poate dacă ar fi fost trează ar fi avut și de ce să se mire văzând cum Spărgătorul de Nuci se iuți ca tot omul cu viață, la luptă, însoțit de păpuși și soldați de tinichea, care de care mai oștean și mai viteaz.

Oricâtă nădejde adusese cu sine Spărgătorul de Nuci, frânt era unde nu încăpuse alună împinsă de Fritz, iar Regelui Șoarecilor îi fu cu ușurință să-l pună la pământ.

Și poate i-ar fi făcut de catafalc dacă fetița nu s-ar fi răzvrătit de la așa nedreptate! Clara, copilă între ai ei de acasă, gigantică o văzură însă șoarecii și ce nu reuși cu înduioșatul și vorba care roagă reuși cu înfricoșare de-o crescuse în ceilalți, fără să știe măcar.

Bucuria luptei încheiate se făcu deplină când, lângă brad, apărură unchiul Drosselmeyer și, deși Clara despre el nu știa mai încolo de faptul că e ceasornicar, descoperi că și cu vrăjile știe: într-un moment îl transformă pe Spărgătorul de Nuci într-un „de-o făptură și de-o seamă” Clarei dar băiat.

Și fără să mai aștepte, din câteva cuvinte îi și

mulțumi Clarei că-l salvase de șoareci, o și invită, de încheiere, la palatul său din Țara Dulciurilor. Câteva lucruri văzuse Clara pe unde o mai luaseră părinții dar ca ținutul cel magic nimic să facă de frate.

Era de ajuns să te sucești, dulciuri! Te carmeai, figurine de ciocolată! Ninge, te așezai pe vată de zahăr. Odată intrată în palat, o cunosc și pe Zâna Dulciurilor care o ținu numa-n mulțumiri și răsfățuri, că fusese cea care salvase viața prințului.

Și cât era sala mare a tronului de mare, nu zic de bâlbăită, zic de câtă era și că n-am cuvânt să o facă mai bine, se umplu de ursuleți de ciocolată, turtă dulce și acadele, ba chiar și o mână de biscuiți vanilați, care dansau. Degeaba nu-și primise laudele unchiul, darurile de la el erau de neînchipuit să le fi dat altcineva. Nimic nu-i ca atunci când zâmbești în somn, zâmbești și dimineții!

Clara se trezi lângă cadoul de la care învățase! Să mai fi fost unchiul la ei, ar fi zâmbit și el!

Laura Cătălina Dragomir
Ilustrații: Nona Oprixor
(Deep Dream Generator)

www.dvlogistica.com

643 063 263

COLETE LA DOMICILIU

FĂRĂ TAXE SUPLIMENTARE

SPANIA - ROMÂNIA
ȘI RETUR

SAT

COMUNĂ

ORAȘ

Tel. Spania

(0034) 643 063 263

(0034) 642 882 812

(0034) 642 882 805

infodvlogistica@gmail.com

facebook.com/dvlogistica

www.dvlogistica.com

Tel. România

(004) 0770 691 632

(004) 0778 354 838